BUDAPEST, 1943. OKTÓBER 20. — III. ÉVFOLYAM 43. SZÁM

MAGYAR FUTÁR

RAJNISS FERENC-LAPJA

ÁRA: 30 FILLÉR

Kozákok harcolnak a kommunisták ellen

A balkáni kommunisták új ellenfelei

KOZÁKEZREDEK

A szerbiai kommunista-bandák ellen, az elmúlott héten kiadott híradás szerint, a németek oldalán önkéntes ezredekbe tömörült kaukázusi kozákok is harcba szállottak. A rendkívül érdekes eseménnyel kapcsolatban egy német haditudósító a következőket írja:

„Nem kétséges, hogy a német oldalon harcoló kozák egységek bevetése a szovjetunión kívül, újdonsága ennek a háborúnak. Ha ezek az emberek meg is tanulták, hogy hazájuk felszabadítása egyedül a háború eldöntésével oldódik meg, akkor is nehéz lehetett nekik megérteni, hogy új bevetési helyükön vívott harcuknak nemcsak iránya azonos, hanem ugyanazt a döntést is szolgálja.

Elhatározásukat megkönnyítette nekik az a tény, hogy ebben az ezer kilométernél is messzebb lévő országban, az ellenség ugyanaz. A horvát, bosnyák és szerb föld erdőségeiben és szakadékaiban vívott harc alattomos módszerei azokhoz hasonlítanak, amelyeket a szovjetbandák folytatnak az arcvonal középső szakaszának főharcvonala mögött fekvő erdős és mocsaras vidéken. A mozgékony és életmódjuk igénytelenségénél fogva minden harcteret kihasználni tudó kozák rajok a bandák rettegett ellenségeivé váltak. Ezekben az emberekben izzik az a szent meggyőződés, hogy nincs szabadság a szovjetrendszer megsemmisítése nélkül!..“

VASKERESZTES KOZÁK ALTISZT. Elszánt akaratát a bolsevizmus elleni harcban, már bebizonyította...

KAUKÁZUSI HEGYILAKÓK ↑ az európai csatasorban. Az egyik orosz önkéntes már büszkén hordja a vaskeresztet, amelyet légi csatában szerzett

A RÉGI KARDTÁNC gyakorlat és szórakozás a kozáktáborban ↓

HA MEGSZÓLAL A HARMONIKA, az ősi táncdal vérébe pezsdül a Kaukázus fiának...

SZÍVESEN MUTOGATJA lovasművészetét az európai közös frontba önként beállott kozák

FELDERÍTŐ JÁRŐR az előnyomuló kozák század élén

HARCOLNAK A SZERBIAI PARTIZÁNOK ELLEN!

A KOZÁK SZÁZADPARANCSNOK a cári kitüntetéseket hordja... Kemény, sokat próbált öreg harcos, regény az élete s fiatalos a bizakodása a jobb jövendőbe...

SZAKASZPARANCSNOK AZ ÖNKÉNTES OROSZ LOVASHADOSZTÁLYBÓL.
A szovjet néptengeréből került fogságba s harcra jelentkezett a bolsevizmus ellen

VASZIL VASZILIJEVICS ÚJ EMBERI FORMÁJÁBAN...
Kommunista sohasem volt, családja s jómaga sokat szenvedett a bolsevista uralom alatt s most boldog katonája Európának

KOZÁKROHAM A KOMMUNISTÁK ELLEN, a szétdúlt falu romjai között! ↑

NEHÉZ GRÁNÁTVETŐVEL HARCOLNAK az orosz önkéntesek a kommunista bandák ellen ↓

LŐRŐL SZÁLLOTT KOZÁKOK A BANDAHARCBAN.
Előnyomulás a felgyujtott erdőn át, a visszavert ellenség után. Veszedelmes ellenfél lesz a hadszíntéren...

HARCBA INDULÓ GYORSNASZÁD
A LA MANCHE CSATORNA VIZÉN

HÉTRŐL 7 HÉTRE 7

V

1876-ban,

— kerek 67 esztendővel ezelőtt, nagy feltűnést keltő tanulmányában írta az alábbi sorokat a magyar Kolgyári: „Izrael fiainak világuralma mostan bevégzett tényül tekinthető, mely fölött tovább vitázni nem lehet. A nemzetek, melyek egykoron hitök és becsületök törvényeinek engedelmeskedének, el vannak most ítélve, az ármány és az uzsora előtt büszke fejeiket meghajtani. Ily elvek uralma az összes emberiség felett, magában is nagy szerencsétlenség; mert nem szabad eltitkolnunk, hogy az egész modern társadalom éppen ez által az örvény szélére sodortatott, és egy borzasztó Cataclysmusnak néz elébe, mely az alapjából fölforgatandja. E Cataclysmus nem lesz egyéb, mint egy ellenmozgalom következménye, melynek kezdete már most is a legalsóbb társadalmi rétegekből csirázik fel, és a tőke, azaz a zsidó hatalmasok elleni ellenállást készíti elő; mert e két fogalom egy. A döntő harc rettenetes leend; mert a legyőzött és kinadályozott néptömegek, mindenre készek leendenek, hogy a zsidó rabszolgaság jármát magukról lerázhassák... Ez tehát a népek emancipatiójának és korunk úgynevezett haladásának az eredménye!! Kiki szabadnak tartja magát és magas műveltséggel dicsekszik, és mégsem mer senki azon ellenség ellen felkelni, mely hódításait csak csalás és uzsora által eszközlé... Miként képesek az államférfiak a következmények ellen felgerjedni, ha ők ennek nyílt okát eltűrik és védik? Ha valóban szándékuk a társadalmi egyensúlyt ismét helyreállítani, úgy a fát gyökerénél kell megfogniok, és támadásaikat a cosmopolitikus alapbaj ellen intézniök. Így, és csakis így foghat nekik sikerülni az emberiséget a legnagyobb csapástól megszabadítani, mely alatt valaha is nyögött. Ezért jelszavunk a zsidó világuralom mielébbi megsemmisítése!..." Szabad megkérdeznünk, hogy ez a 67 esztendős jóslás és vélemény szintén a „divatos, idegen eszmék" közé tartozik-e? — vagy a jelenben és a multban egyformán Kolgyári mondása az igazság, amely szerint a zsidóságnak „minden oly ember, ki a zsidótól nem hagyja magát kifosztani, a korszellemmel haladni nem akaró, vagy tudó barbár!..."

1918-ban,

— egy félévszázad múlva, — Magyarország földjén az őszirózsásnak mondott gyávaságforradalom sötéten és vigasztalanul beteljesítette Kolgyári jóslatait. Károlyi Mihály látszaturalma alatt kiteljesedett a zsidóság politikai uralma, elkerülhetetlen, szörnyű következményekkel. A hazug jelszavakkal félrevezetett tömegek azt hitték, hogy a béke és a szabadság áldott napja felé rohannak, amikor egy politikai ösztöneiben romlott és céljaiban aljas nemzetközi banda parancsára, a nemzet megásott sírja előtt, a jelszavak vörösre festett egére néztek s nem a lábuk alól szétorzott magyar földre... Ahogy Tormay Cecile írta, a minden magyarok kezébe való Bújdosó Könyv-ben: „A magyar parlament ünnepi termében, Lenin ágense kényelmesen kibonthatta a bolsevizmus zászlaját, megfújhatta a szocialista forradalom riadóját és hirdethette a világforradalom eljövetelét, mialatt kinn az Országház-téren Jászi Oszkár kíséretében Lovászy Márton és Bokányi Dezső hírül vitték a népnek, hogy a nemzeti tanács kikiáltotta a köztársaságot. A kőlépcső pihenőjén Károlyi Mihály is szónokolt. Lenn a téren pedig: Landler Jenő, Weltner Jakab, Buchinger Manó, Böhm Vilmos és Preusz Mór dicsőítették a köztársaságot... Nem volt közöttük egyetlen magyar sem. És ez mindennek a megvallása volt! Fenn az álarc: Károlyi Mihály, alatta az igazi arc: — egy idegen faj, amely tudtul adta uralmát!..." Később azután eldobták a degenerált vonásokkal ékes úri álarcot is. Kun-Kohn Béla, — Szamuelli és Korvin-Klein főhóhérokkal együtt, — átvette a rabolt országvezetést s megmutatta, hogy egy félév alatt szét tudja rombolni azt, amit a magyarság 1000 évig épített... Rettenetes volt a mutatvány s elegendő ahhoz, hogy a csapásoktól leroskadt magyar nép, megkínzóinak csupasz ábrázatát soha el ne felejtse!..

1939-ben,

— H. G. Wells, Anglia legnagyobb élő humanistája, — akit a zsidóság évtizedeken át valósággal a tenyerén hordozott az egész világon s dícséretét a csodákba fokozott jelzőkkel zengte, — egy nagyobb könyvet írt, az emberiség sorsáról és jövendőjéről. Ebben a könyvében, a halhatatlan angol író, a zsidókérdéssel is foglalkozott, s megírta őszintén emberi véleményét. Azóta Wells nem „nagy ember", a harsonaszó megszünt körülötte s a zsidó propagandisták úgy hallgatnak volt prófétájukról, mint a közismert dinnye a fűben. Wells azt írja, hogy a zsidókérdés a „választott nép" eszméje körül forog s „lehetetlenség nem összeesküvésnek tekinteni ezt a gondolatot a világ többi népe ellen!" „Ahol az orthodox zsidóság összekerült," — írja Wells, — „ott előbb vagy utóbb kifejlődött, vagy munkába lépett az összeesküvés eszméje, támadó és bosszúvágyó formában... Nem türelmesség, hanem butaság szemet húnyni a zsidó természet fölött... Sohasem volt még olyan világszerte érezhető antijudaizmus, mert a világ egységesül s a zsidó elkülönülést jobban érzik s kevésbbé tűrik az egyes népek. A „választott nép" túlzott nemzeti egoizmusa sem volt azonban sohasem olyan rikító, mint ebben az évszázadban s különösen az első világháború óta. Ahogy csökkent a zsidó ritualizmus, úgy növekedett a zsidó nacionalizmus!.. Nemzeti otthont kívánnak a zsidók, hogy mindenütt máshol a világon, idegenek maradhassanak. Bizonyos korlátok között szívesen elfogadják más országok polgárjogát, amelyekhez nem óhajtanak teljesen hozzátartozni. Szavazni akarnak, hivatalokat elfoglalni és kormányozni, de mindig Cionnal a szívükben..." Így ír az angol Wells, a második világháború kezdetén. Wells gyűlöli a diktatúrát s csak a bolsevizmus védelmére talált sokszor szépítő szavakat, Wells a demokrácia híve, az összes népek összefogását hirdeti, türelmetlenül harcol, minden népi és felekezeti megkülönböztetés ellen, angol tetőtől-talpig s mégis népszerűtlen lett „bizonyos" körökben, mert volt bátorsága meglátni és jellemezni — a zsidót...

1943-ban

pedig, nem oktalanul hivatkozunk a mult és a jelen viszonyainak tisztafejű krónikásaira, mert az utolsó félévszázadban, alulról-felfelé törő világtörténelmi csapásba fajult a zsidókérdés, amelynek megvizsgálásától s megoldásának kereséstől nem menkülhet a gondtalanságba az olyan ember, aki dolgozó népének és hazájának boldogulásáért becsülettel küzd. Természetes dolog, hogy az olyan országokban, ahol túlsok a zsidó s ahol gazdasági és politikai hatalmuk már kiteljesedett, ott szenvedélyesebb és súlyosabb formákban jelentkezik az államfenntartó népek ösztönös ellenállása, mint a zsidó inváziótól aránylag megkímélt országok népében. Ahol még bőven van föld, nyersanyag, vállakozási lehetőség, ahol kevés az ember s töméntelen a természeti kincs a rohamos fejlődés megindításához, ott a zsidókérdés átmenetileg nem komoly. De ahol sűrű a lakosság, előrehaladott a modern munkamegosztás, nehezek az életfeltételek, szűkösek a nyersanyagforrások s elkerülhetetlen szükséglet a nemzeti tervgazdálkodás, ott a gazdasági monopoliumok birtokában élősködő nagyszámú zsidóság, feltétlenül harcot indít az észszerű és igazságos munkarend, vagyon és jövedelemelosztás tervei ellen s evvel a harccal kierőszakolja a nyers döntést, jobbra, vagy balra. A zsidóságnak végzetes tévedése az az öntetszelgő ábránd, hogy bárhol a világon — szeretik!... A valóság az, hogy vagy számolnak, vagy leszámolnak vele, de lelkes befogadásra schol sem számíthat. A demokráciák éppen úgy óvakodnak a zsidó tömegek befogadásától, mint a tekintélyállamok s a helyzet tiszta képét, egyelőre csak a háborús propaganda homályosítja el!... Palesztinában éppen úgy nem kell több zsidó, mint Angliában s a washingtoni Fehér Ház elé menetelt 500 rabbi tüntetése sem azt bizonyítja, hogy Amerikában rajongana a nép a nemzetközi zsidóság tolakodó, hangos politikájáért s egyetlen vágya volna, a zsidó követelések teljesítése. A világhelyzet józan megítélése alapján tanácsolhatjuk az izgékony zsidóságnak hogy, legyen szerényebb, becsülje meg az engedményeket, ne politizáljon, s ne reménykedjék új uralmában, mert a jerichói kürt recsegtetésével elveszítheti azt, amit a nemes nemzeti türelem jóvoltából jogban és vagyonban birtokol!...

5704-ben

jár a zsidó időszámítás és sokan büszkék a zsidók közül arra, hogy az ő írott történelmük számokban 3761 esztendővel hosszabb a népek keresztény múltjánál. De aki belenézett az elmúlott évezredek mélységeibe, — nem az antiszemiták, hanem a zsidó történetírók nagy művein át, — az nem hiszi el többé soha, hogy Izrael népe valaha is hajlandó lesz faji önállóságát és elszigeteltségét feladni s feltétlen hűséggel szolgálni a befogadó népközösségeket. Nem tud és nem is akar megváltozni a zsidó, csak az álcázás művészetében ragyogtat ha kell, idegen, bármiféle szint, az egyéni és a faji érvényesülés szolgálatában... Az angol zsidó Browne rabbi szerint, a világ 16 millió zsidajából, 4 millió szigorúan betartja az ősi zsidó törvényeket; 6 millió valamivel lazábban él ugyan, de a vallás főtörvényeit megtartja s minden zsidó-ügyet vakon támogat; 3 millió teljesen közönyös a zsidó vallási törvényekkel szemben, de nem támadja azokat s mint fanatikus nacionalisták, az egész emberiség ellen összetartanak a zsidósággal; végül a maradék 3 millió már egy általán nem zsidó, habár a vallását névlegesen megtartja és legnagyobb részük gyorsan kommunista lesz... El kell higyjük egy művelt zsidó rabbinak, hogy ilyen a népe, de ha ilyen a zsidó, akkor nemcsak joga, hanem kötelessége minden keresztény népnek a védekezés, a saját dolgozóinak megvédése a szervezett zsidó kizsákmányolás ellen, állandóan, következetes szívóssággal és törvényekkel, ma, holnap és holnapután, ha kell, addig, amíg mi is 5704-et írunk a történelem évkönyvébe!...

1

2.

1-2.
RAEDER német vezértengernagy és MEISSNER államminiszter pénteken délben Budapestre érkeztek, átadni Magyarország Kormányzójának, Hitler Adolf birodalmi vezér születésnapi ajándékát, a „Hungária“ jachtot. A magas vendégek fogadása a repülőtéren.

Magyar

3.

3. A KORMÁNYZÓ ÚR VENDÉGEI A HIMNUSZT HALLGATJÁK. Elöl Raeder vezértengernagy s vitéz Csatai Csatay Lajos honvédelmi miniszter mögött Meissner államminiszter.

4.

4. JAGOW birodalmi követ (középen) és WERKMEISTER követségi tanácsos (jobboldalt) a repülőtéri fogadáson

5.

5. RAEDER vezértengernagy megkoszorúzza a magyar tengerészek hősi emlékművét a ködös őszi reggelen

Képhiradó

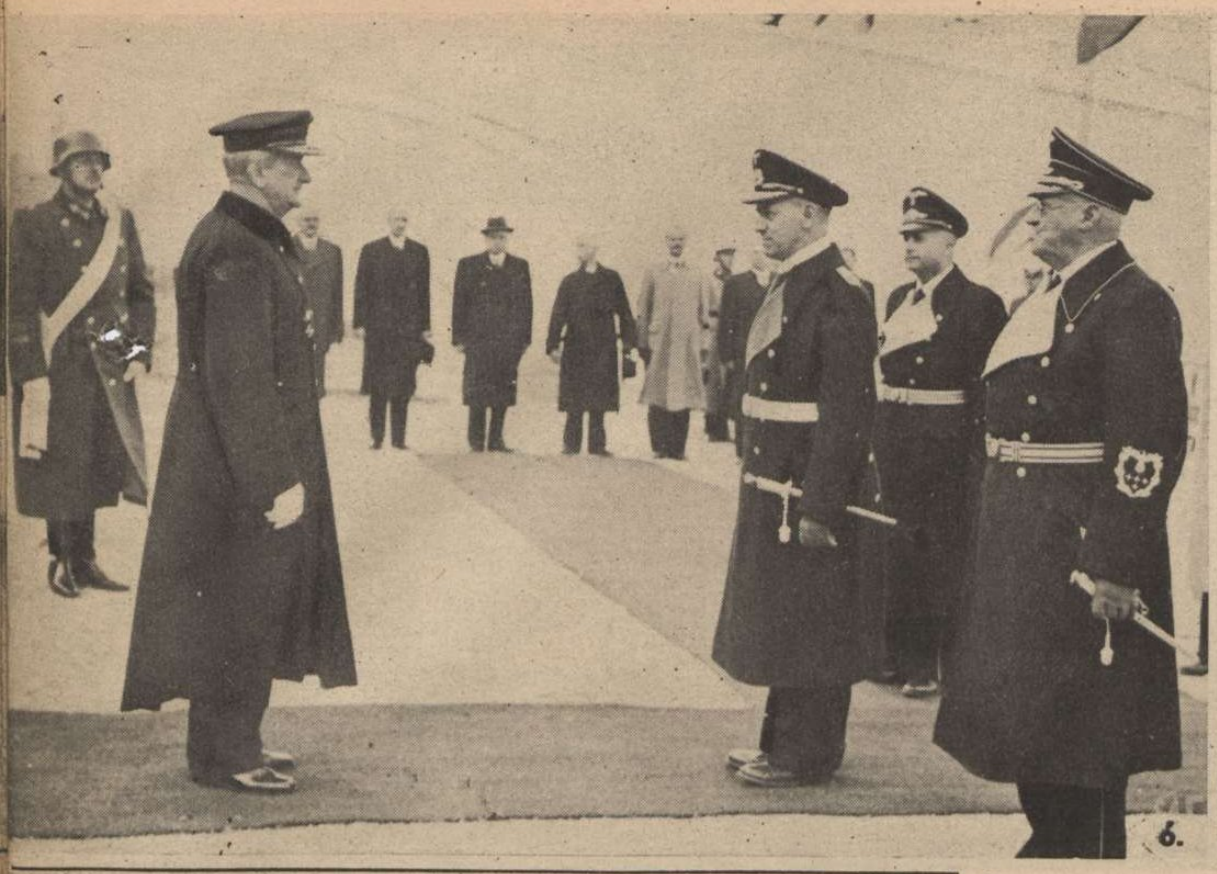

6.

6.
RAEDER vezértengernagy üdvözli a Kormányzó Urat s átadja a jachtot

7.

7. A KORMÁNYZÓ ÚR A HUNGÁRIÁN A NÉMET TENGERÉSZEKKEL BESZÉLGET

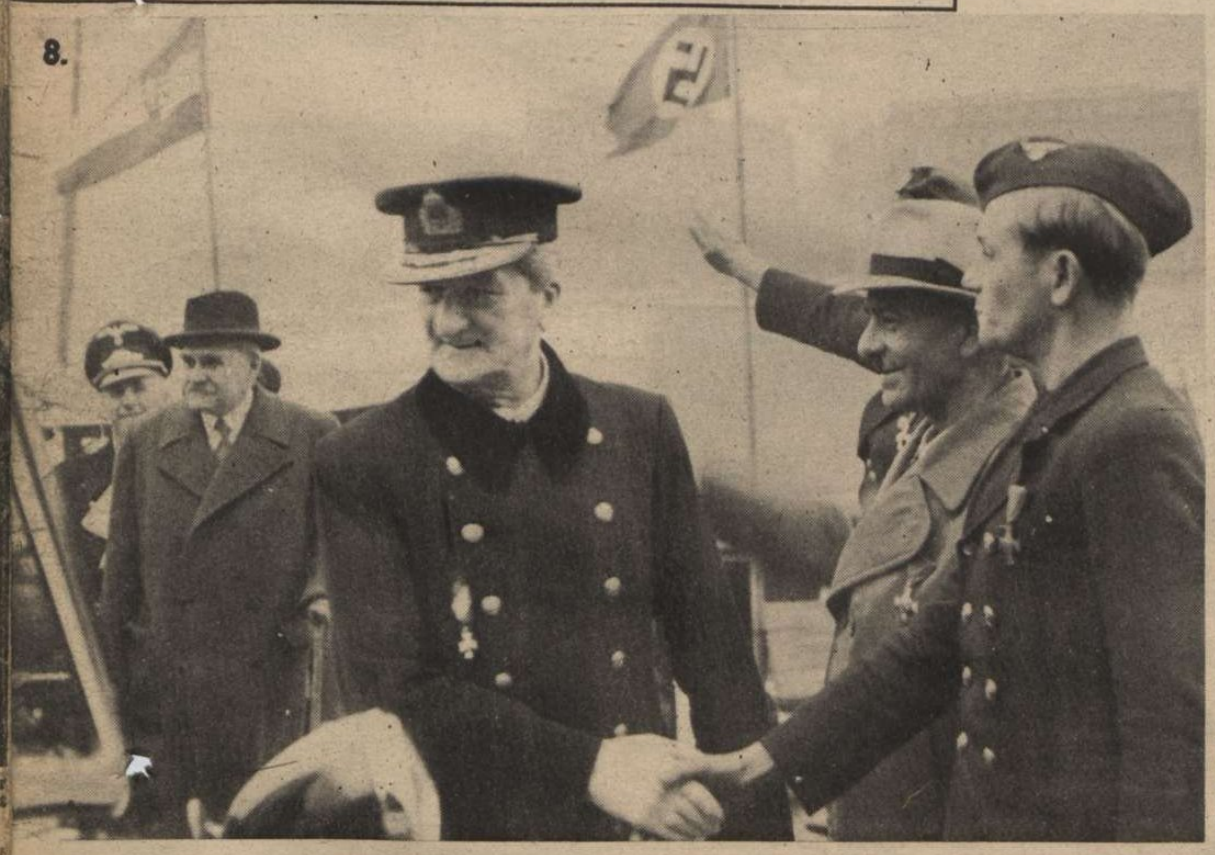

8.

8.
ELBÚCSÚZIK A KORMÁNYZÓ ÚR a jacht német személyzetétől, amely visszatér hazájába

9.

9.
A HUNGÁRIA az Erzsébet-híd előtt

LOVASÜNNEP ÖRKÉNYTÁBORBAN. A Kormányzó jelenlétében a honvédség legkiválóbb lovasai rendkívüli akadályokkal megnehezített tereplovaglást mutattak be. A Kormányzó Úr a felvonuló lovasokat nézi ←

Az egyik résztvevő az akadály fölött ↑

VITÉZ BONCZOS MIKLÓST a miniszterelnök előterjesztésére a Kormányzó Úr az Országos Hadigondozó Hatóság elnöki teendőinek ellátásával megbízta. Vitéz Bonczos Miklós fontos megbízatását örömmel fogadta az ország

Tokio: A FÜLÖP-SZIGETEK ELNÖKÉNEK MEGÉRKEZÉSE TOKIÓBA. Laurel elnök, a Fülöp-szigetek önkormányzatának ügyeit tárgyalta meg a japán fővárosban. Világszerte nagy feltűnést keltett a volt amerikai gyarmat függetlenségének teljes elismerése (Rádiókép)

↑ **Manila:** a Fülöp-szigetek boldog fővárosa. Sok évtizedes küzdelem után az amerikai uralom alatt; Manila végre önálló, független állam fővárosa lett: — Japán szövetségében . . .

Világ

SZOFIA BERLIN

Bangkok: PIBU SANGGRAM, Thaiföld miniszterelnöke (baloldalt) fogadja Aoki japán minisztert. Aoki az összes közös kelet-ázsiai ügyek minisztere s körútja a Fülöp-szigeteken, Thaiföldön és Burmában fontos eseményeket készít elő

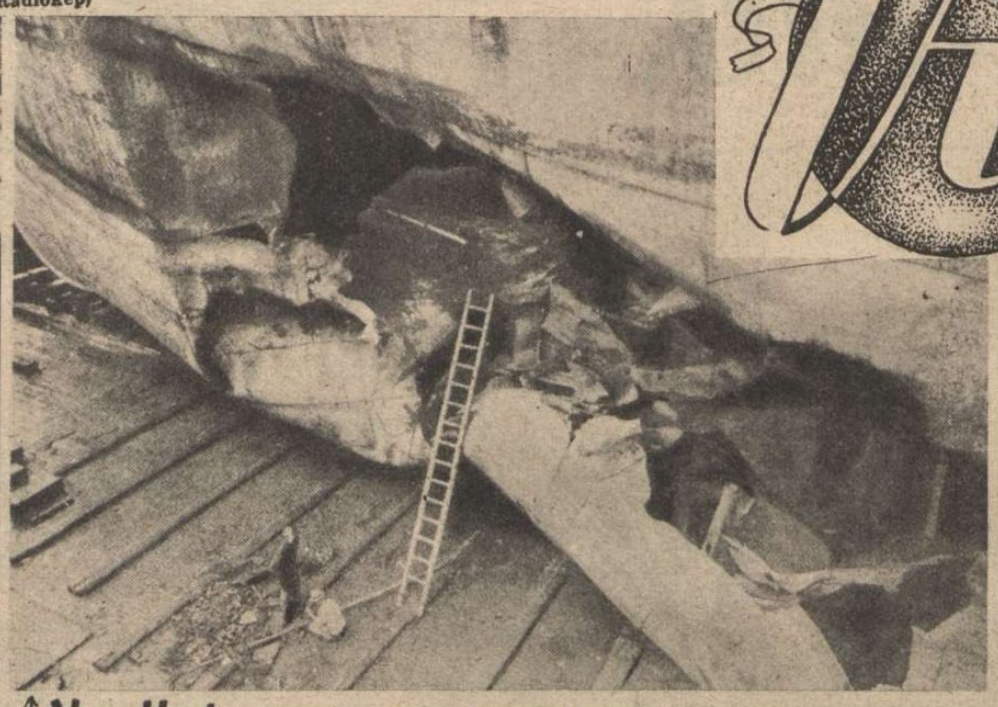

↑ **New York:** AHOGY A JAPÁN TORPEDÓ ROMBOL Egy 6000 tonnás amerikai gőzös sérülése, a pontos japán torpedótalálattól. A hajó azonnal elsüllyedt, de később kiemelték s kikötőbe vonszolták. Az emberek és a létra magassága jól szemlélteti a hajótest szétroncsolt részének nagyságát . . .

Berlin: →
HEINRICH GEORGE, a nagy német színművész 50. születésnapján. Berlin színház- és moziközönsége melegen megünnepelte a felejthetetlen alakítások mesterét

Madrid: FRANCO ÁLLAMFŐ a spanyol tengerészek díszmenetét fogadja ←

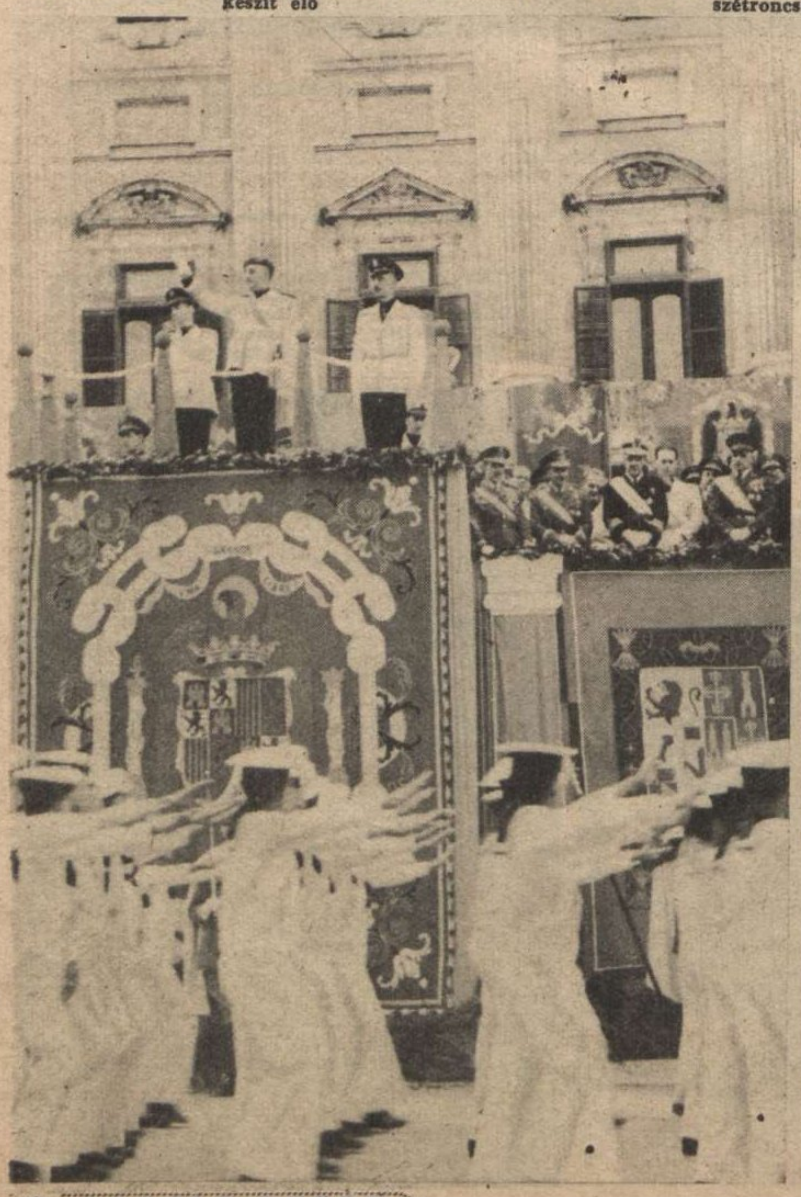

Madrid: A SPANYOL FALANGISTÁK felvonulása a párt októberi nagy ünnepségén Franco államfő elé, a madridi Armeria-téren. Franco államfő kijelentése szerint „Spanyolország éberen semleges marad" . . . ↓

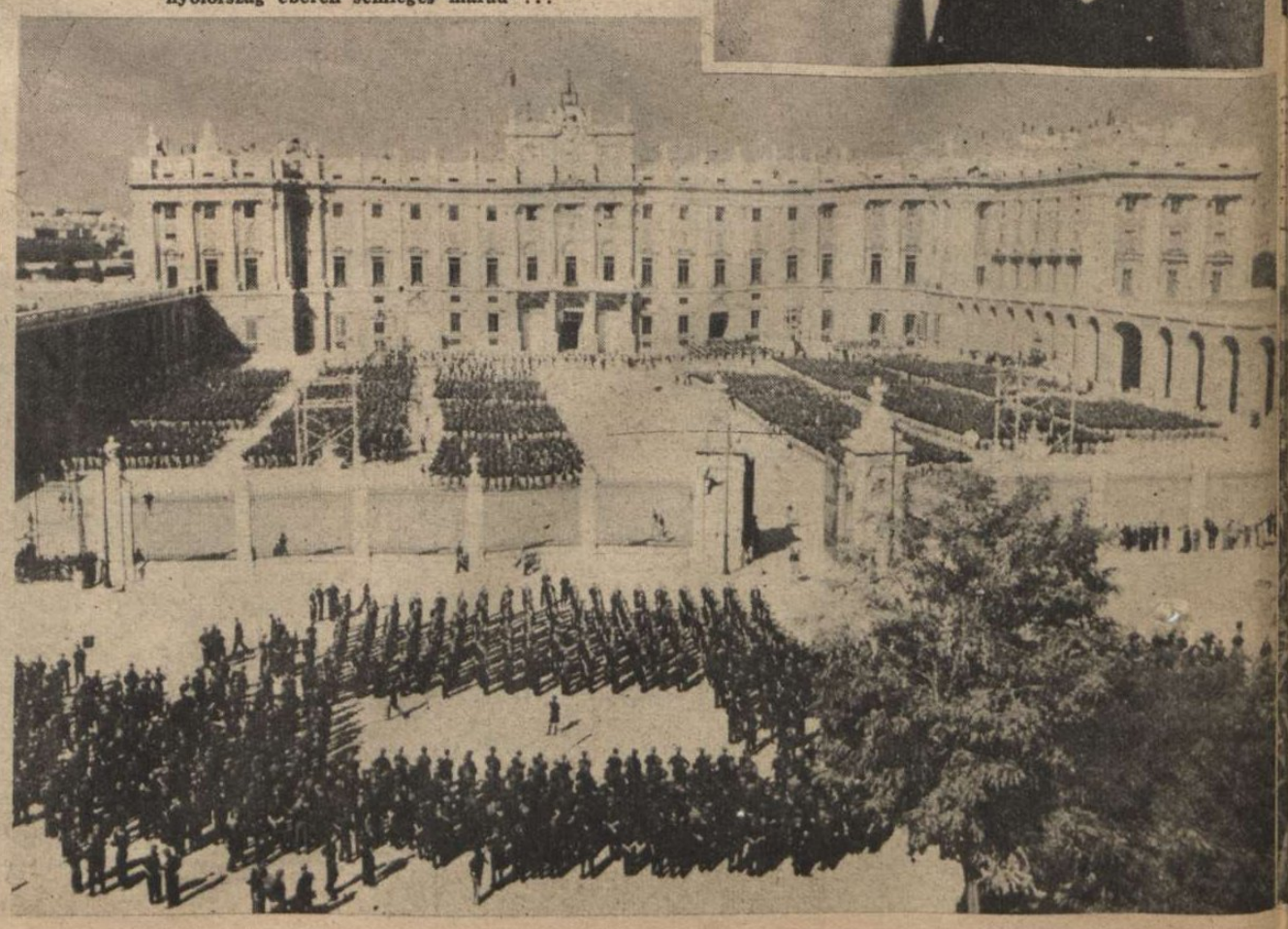

↑ **Páris:** A FRANCIA FŐVÁROS angolszász bombázása. Sírokat szaggatott fel a bomba a temetőben, s márvány síremléket zúzott össze. A háttérben a telitalálattal elpusztított halottasház ég...

ujság

RÓMA ... PÁRIS ... LONDON ... TOKIO

AZ OLASZ KIRÁLY NEVÉBEN hadat üzent Németországnak Badoglio, az angolszászoktól megszállott olasz földrész kormányának miniszterelnöke. A hadüzenetnek nincs gyakorlati jelentősége.

A MOSZKVAI ÉRTEKEZLET vezetői. A szövetségesek moszkvai konferenciájáról a nemzetközi sajtó már mindent megírt előre s mindennek az ellenkezőjét is. Így lesz mindenkinek igaza az ismeretlen jövendőben, hacsak valami fantasztikus lehetőségről az ujságírók meg nem feledkeztek.

Szófia: DR. DORP MÜLLER a német birodalom közlekedésügyi minisztere, megkoszorúzza a bolgár hősi emlékművet.

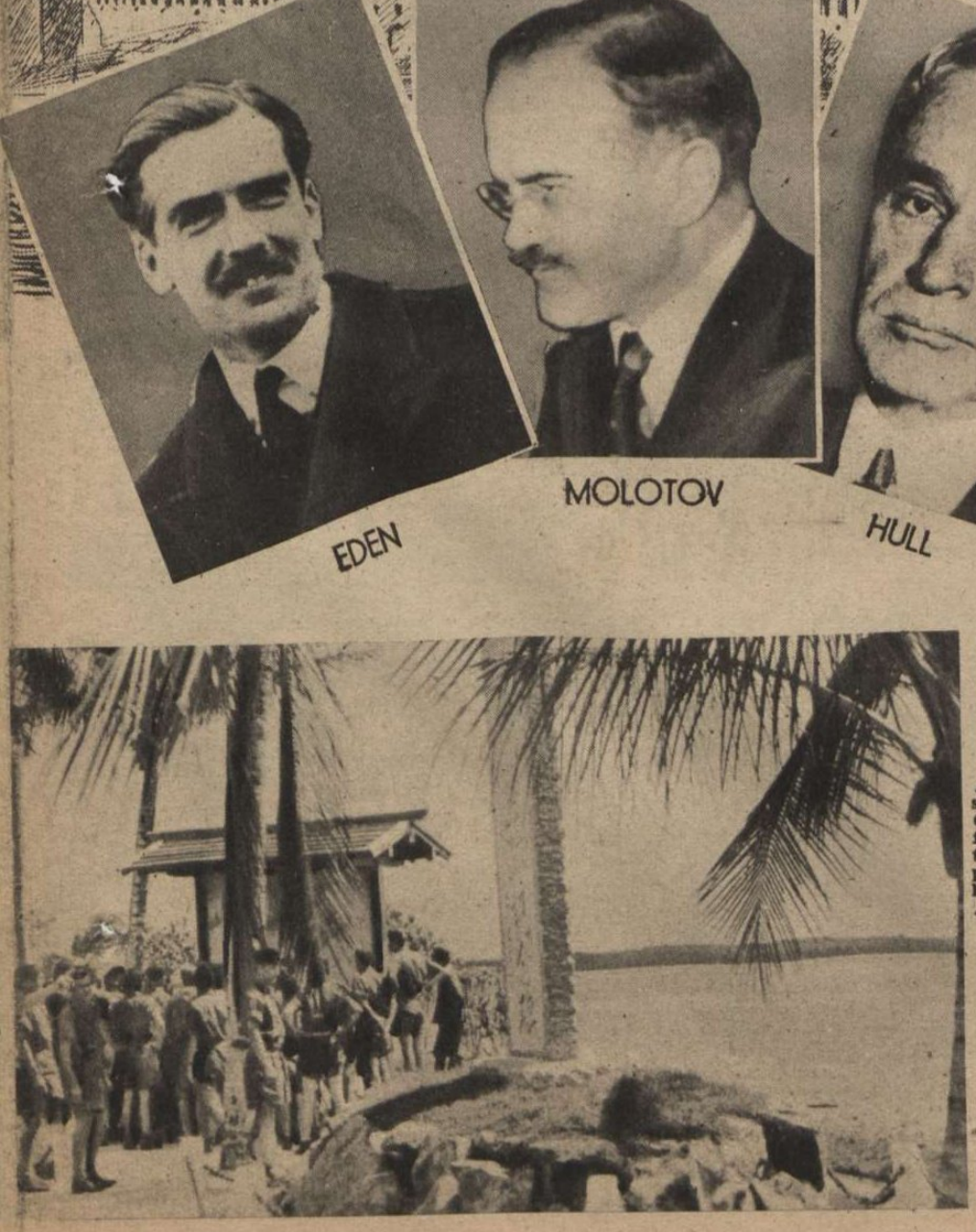

Shonan:
(SZINGAPUR)
NÉMET TENGERALATTJÁRÓ legénysége látogatta meg a Csendes Óceán katonai fellegvárát, a japánok tól meghódított Szingapurt. Bámulva kérdezheti az ellenség: hogy ← kerültek oda?...

Stockholm:
A SVÉD STIG HAKANSON 7 méter 40 centiméteres távugrása a karlstadi versenyen. →

DÍSZEBÉD A TOKIÓI TEIKOKU NAGYTERMÉBEN, SZEPTEMBER 27.-ÉN. A felsőasztal középső főhelyén Takamatou japán királyi herceg ül a háromhatalmi egyezményt aláíró hatalmak diplomatái között. A falat a háromhatalmi egyezményhez csatlakozott államok zászlói díszítik

A NÉMET NAGYKÖVET, a szövetségi hűségről és a győzelmi akaratról beszél. A követtől jobbra, Simada admirális, a japán tengerészetügyi miniszter ül

MARIO INDELLI olasz követ ünnepi beszéde

POHÁRKÖSZÖNTŐ AZ ÁLLAMFŐK TISZTELETÉRE

TOKIÓI

A TOKIÓI KATONAI FŐISKOLA NÖVENDÉKEI A CSÁSZÁRI PALOTA ELÉ VONULNAK

40.000 EMBER A TOKIÓI YASUKUNI-SZENTÉLY ELÖTT, HAZAFIAS DALOKAT ÉNEKEL ↑

MÉLYEN LEHAJTOTT FEJJEL ÁLDOZ az óriás tömeg, a keletázsiai háborúban elesett japán hősök emlékének

HIDEKI TOZSO Japán külügyminisztere, beszédet intéz a néphez a Jasukuri-szentély előtt. Baloldalon Shimada ← miniszter ül.

ÜNNEPSÉGEK

EREDETI KÉPRIPORT A JAPÁN FŐVÁROSBÓL, A HÁROMHATALMI EGYEZMÉNY ÉVFORDULÓJÁNAK ÉS A HŐSÖK TISZTELETÉNEK ÜNNEPÉLYES ESEMÉNYEIRŐL

A TOKIÓI UTCÁKON IS MEGÁLLOTT A FORGALOM, AZ EMLÉKEZÉS SZENT PERCEIRE ←

A CSÁSZÁRI PALOTA ELÖTT, Hongkong, Burma, Thaiföld, Kína, Mandzsuria, a Maláj-félsziget és a Fülöp-szigetek zászlói egy óriás világrészt egyesítenek. Keletázsia átalakulásáról regél ez a kép, a japán időszámítás 2602. esztendejében . . .

GÖRGÉNYI

KIRCHENSTEINS TANÁR, Lettország belső vörös frontjának vezetője, aki a szabad kis országot a szovjet kezére játszotta át 1940-ben s árulásáért Moszkva kinevezte szovjetköztársasági elnöknek

GUTMANN ZIPPE, rigai zsidó, lopásért és betörésért 3 évet és 6 hónapot ült, de azért a vörösök 1940-ben, lettországi bevonulásuk után, magasrangú állami hivatalnoknak nevezték ki...

ROZKALNS ERNEST betöréses lopásért 16-szor került a rigai börtönbe! Ilyen multtal a bolsevista uralom alatt 1940-ben Lettország egyik legnagyobb elkommunizált vállalatának élére állították...

CITRON MÓZES, a hírhedt dünaburgi lett GPU-börtön zsidó orvosa. Vadállati cselekedeteiért hatalmas fizetést kapott az 1940-es bolsevista rémuralom alatt.

BUCSINSKI IZSÁK

Három és félévet a fegyházban töltött ez a zsidófiú, mielőtt a szovjet 1940-ben megbízta a vörös népőrség és a munkásgárda megszervezésével!

A ZSIDÓ SUSTIN, a lettországi vörös rémuralom szellemi vezére. Belügyi népbiztos és Cseka-főnök volt. 34.250 ember tűnt el a kezén, egy sötét esztendő alatt!

KALNBERZINS-ZAKIS, a lett kommunista párt főtitkára, a szovjet hadsereg rigai bevonulásának előkészítője. O adta át Vischinszki szovjet helyettes népbiztosnak „a lett nép követelményeiről" az emlékiratot, amit előre megbeszéltek.

A BORZALMAK ÉVE LETTORSZÁGBAN

SEMMIT SEM VÁLTOZOTT A BOLSEVIZMUS 20 ESZTENDŐ ALATT!

LETTORSZÁG VÉGZETES HAJNALÁN, 1940 június 17-én, a kora reggeli órákban szovjet páncélos alakulatok vonultak be Rigába. Ugyanaznap betörtek az összes balti államokba s leigázták a szabad életükhöz ragaszkodó kis népeket.

A ZSIDÓK ÉS A CSÖCSELÉK üdvözlik Rigában a szovjet hadsereg alakulatait az 1940-es megszállás gyásznapján

A BALTI KIS ÁLLAMOK PUSZTULÁSÁNAK INTŐ PÉLDÁJA

Négy esztendővel ezelőtt, 1939 októberében, Lettország kormányát a szovjetunió olyan szerződés megkötésére kényszerítette, amely halálosan megtépázta a közel 2 millió lelket számláló kis balti állam önrendelkezési jogát. Szovjetoroszország **flottatámaszpontokat és repülőtereket** kapott lett földön, de cserébe Moszkva vörös urai ünnepélyesen megígérték, hogy **biztosítják és megvédik Lettország függetlenségét...** A szerencsétlen kis országot azonnal ellepték a komunista agitátorok s a rigai zsidó bolsevistákkal együtt, előkészítették a talajt a forradalom kirobbanásához. **1940 június 17-én** a szovjetcsapatok átlépték a határt s fegyverrel segítették uralomra egy **„szovjetbarát"** kormányt. Választott, szavazott a nép, de csak **egy listát** engedélyeztek a közvélemény kifejezéséhez... A szovjet újra igért, — igérte, hogy **nem kommunizálják el a lett parasztok földjét, nem bántják a magántulajdont, nem sértik meg az emberi jogokat, s nem veszélyeztetik a személyi biztonságot.** S miután mindent megígértek, hozzáláttak az **emberirtáshoz,** pontosan úgy, ahogy **húsz esztendővel előbb, Oroszország földjén!** Egyetlen siralomház lett az országból, ezrével tüntek el a jó hazafiak, a bűnözők kerültek az élre, s a tisztességes embereket börtönbe vetették, vagy Szibériába deportáltak. Gyilkosság, rablás, terror, szegénység, nyomor dühöngött a bolsevizmus nyomában, amíg egy szörnyű esztendő után, **kitört a német-szovjet háború s a bolsevisták elmenekültek Lettországból, a hatalmas területeket felszabadító német hadsereg elől...** A borzalmak vörös esztendejének történetét **Kovalevskis, Noritis** és **Goppers** lett tudósok írták meg **„Baigais Gads"** című, most megjelent munkájukban, s ennek a megrázó könyvnek néhány képét mutatjuk be a **Magyar Futár** olvasóinak. Ezek a történelmi képokmányok azt bizonyítják, hogy **a bolsevizmus semmit sem változott 1918 és 1940 között! A szabad életüket védő nemzetek, Lettország tragédiájából megtanulhatták, hogy hazugság és csalás minden célzatos mese, a „megszelídült" bolsevizmusról!...**

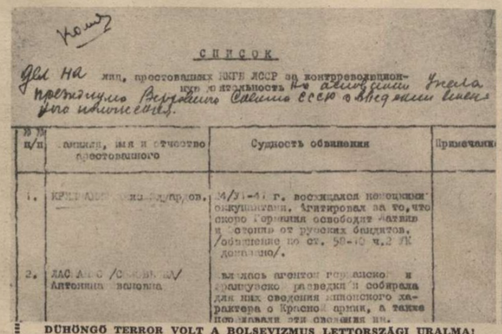

DÜHÖNGŐ TERROR VOLT A BOLSEVIZMUS LETTORSZÁGI URALMA! Képünkön egy tömegitélet kezdő lapját mutatjuk be. 78 lett vádlottat ítéltek el a vörösök 1941-ben egy darab papíroson s halálbüntetést szabtak ki ilyen rövid indokolásokkal: „Népdalokat énekelt..." „Nem énekelte az Internacionálét..." „Nagybirtokosról származik..." „Rendőr volt..." „Antibolsevista volt..."

A BOLSEVIZMUS ELŐTT ÉS A BOLSEVIZMUS ALATT! A lett védőrség egy fiatal tisztje a feleségével Rigában s később erdei bujdosás közben...

↑ KISZABADÍTOTT FEGYENCEK RIGA UTCÁIN, a vörös uralom első napján, 1940 június 17-én

„MINDEN A MIÉNK!..." Rigai zsidók egy 1940-ben rendezett szovjet sportünnepségen ↑

„SZAVAZNAK" A LETTEK az 1941 júniusában rendezett komédia-választáson. Csak egy lista volt. A szavazatszedő bizottság mögött Sztalin és Molotov óriás arcképe. „Szabad volt" nyíltan megmondani, hogy a bolsevizmusra szavaznak. Az eredményre hátul két zsidó vigyázott...

↑ IGY ÜNNEPELT 1941 MÁJUS 1-ÉN A LETT IFJÚSÁG RIGA UTCÁIN... A vörösök kihajtották a népet az utcára, de nem tudták megparancsolni a lelkeknek, hogy mosolyogjanak. Temetési menetnek sikerült a vörös május ünnep...

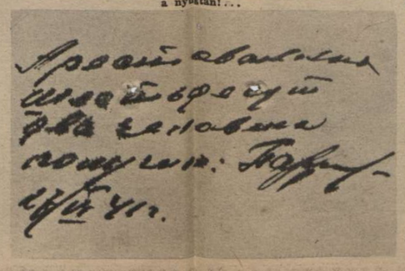

MIT ÉR AZ EMBER A BOLSEVISTÁKNAK?... Egy lettországi vörös börtönparancsnok nyugtája 64 letartóztatott hazafi átvételéről az 1941. esztendőben. Sem név, sem adat nincs a nyugtán!...

↑ MENEKÜLNEK A KOMMUNISTÁK RIGÁBÓL! 1941. július 1-én, a német-szovjet háború 8. napján, megbukott a bolsevizmus Lettországban s a vörös bűnösök Szovjetoroszországba szöktek...

A MENEKÜLŐ VÖRÖSÖK rálövöldöztek Riga sokat szenvedett lakosságára. Ez az ártatlan munkásasszony volt utolsó áldozatuk

LETT HAZAFIAK kiásott tömegsírja, a vörösök elmenekülése után. 1941. június 14-én éjszaka kezdődött Rigában a lett hazafiak tömeges letartóztatása. Tizezreket hurcoltak el és ölték meg, a zsidó Goldfain gondosan előkészített tervei szerint

↓ A LETT NEMZET ÖNKÉNTES KATONÁI boldogan csatlakoztak a felszabadító német hadsereghez, közösen a bolsevizmus ellen. A lettek 1940 június 17. és 1941 július 1-e között, népük és hazájuk leírhatatlan szenvedéséből tanulták meg az áldozatos harc értelmét

Vigyázat!

Ez az angol léggömbös gyujtópalack!

Legújabban kis fehér léggömböket dobálnak le a nyugateurópai terület fölött az angolszász repülők. A léggömbök lassan lereszkednek s néha szerencsésen fennakadnak a bokrokon. Figyelem! Csak szakember nyúlhat hozzájuk!..

A kis léggömb két bádogtartályt hordoz. Az egyik a léggömb magasságszabályozóját, a másik a gyujtópalackokat rejtegeti...

A leggondosabb óvatossággal kell kiemelni a bádogtartályból a veszedelmes üvegeket, mert a rázás is meggyújthatja a bennük lévő pusztító folyadékot...

Csak a hidegvérű szakember tudja ártalmatlanná tenni a gyilkos szerszámot, kegyetlen bizonyítékát a pusztítás dühének és a szenvedélyek elvadulásának..

Rendkívül magas hőfokkal égő benzol-kaucsuk-foszfor vegyület van az üvegekben, — amelyek a legkisebb ütődésre darabokra törnek. A szétömlő folyadék a levegővel való érintkezés pillanatában meggyullad s lángralobbant mindent maga körül...

Pokolgép ez a palack! Az üveg nyakába golyógyujtószerkezetet szereltek. Amikor a földhöz ütődik az üveg, a golyó áttör egy vékony üveglapot s felszabadítja a pokol lángjait.

DFS.230: - a légi szállítás csodája

A vontatott vitorlás, mint modern harcieszköz, meglepő szerepet játszott az **Eben Emael** erőd elfoglalásánál és **Kréta** meghódításának napjaiban, de **tömeges bevetésének** szinte felbecsülhetetlen hasznát csak az utóbbi időben bizonyította be a szovjetfronton s a délolaszországi és földközitengeri harctereken. **Az újtipusú DFS 230, a legkiválóbb tehervitorlás, ejtőernyősök, lőszer és egyéb hadianyag szállítására s egyre sűrűbben történik említés ragyogó teljesítményeiről. A levegő új, hangtalan acélmadarát mutatjuk be néhány érdekes képben olvasóinknak.**

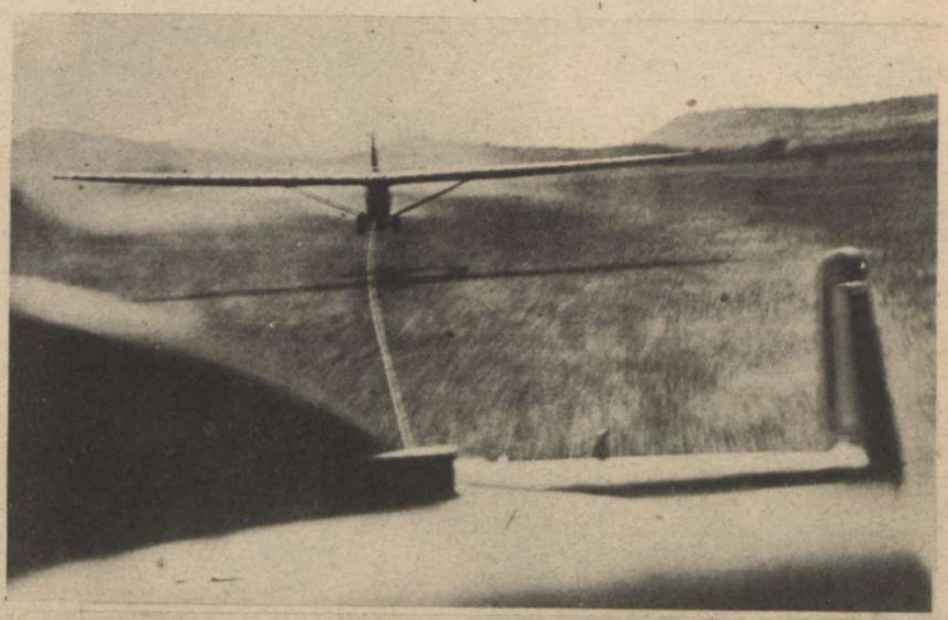

INDUL A KÖTÉLRE VETT TEHERVITORLÁS! Ez a legnehezebb pillanat. A motoros repülőgép felemelkedésénél, amikor hirtelen megfeszül a drótkötél, a tehervitorlás vezetője minden figyelmét a kormánykerékre kell hogy összpontosítsa . . . →

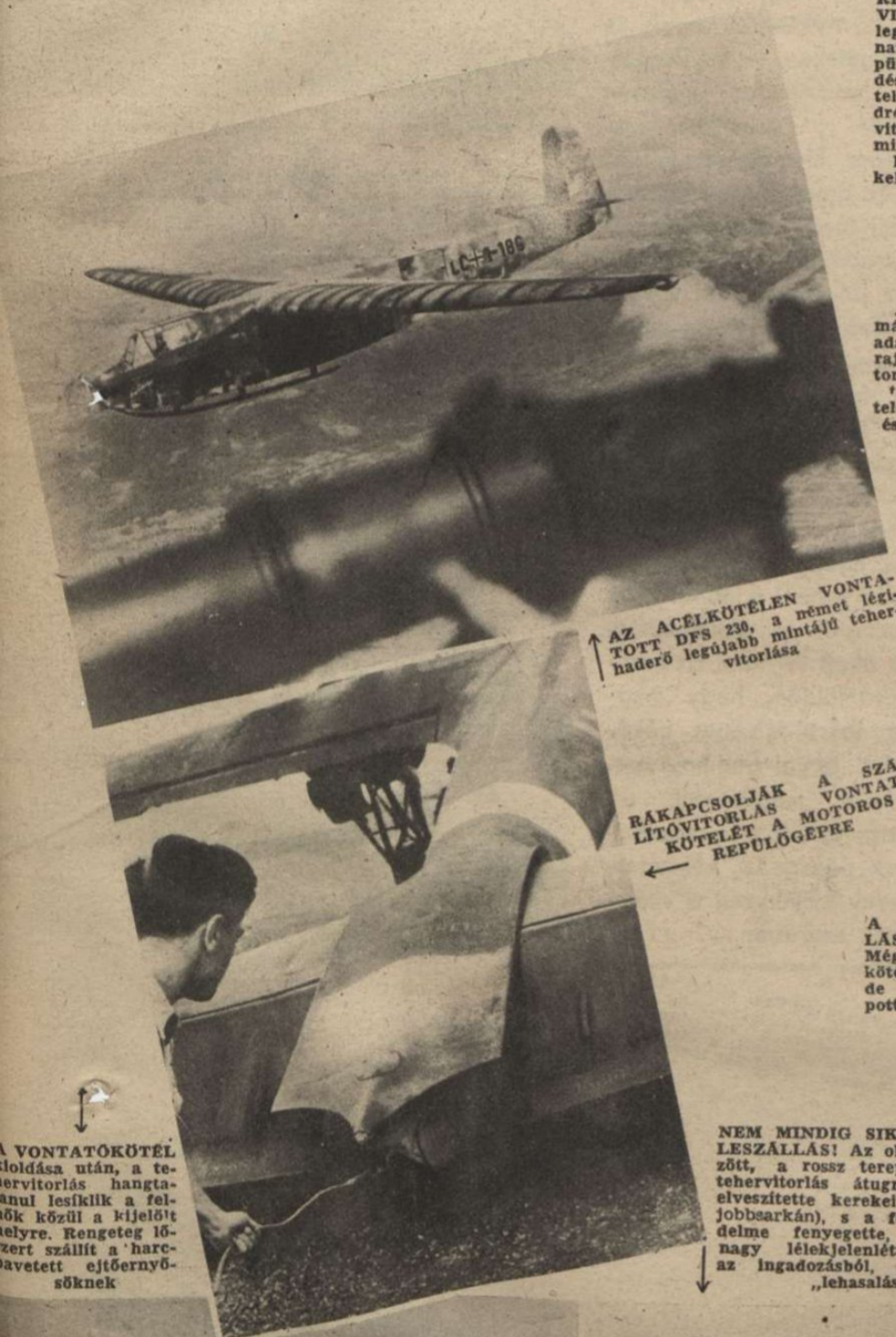

AZ ACÉLKÖTÉLEN VONTATOTT DFS 230, a német légihaderő legújabb mintájú tehervitorlása ↑

A LEVEGŐBEN már könnyű a feladat. Zúgva repül a raj s mindegyik motoros gép tehervitorlást is vontat, tele ejtőernyősökkel és hadfelszerelési anyagokkal →

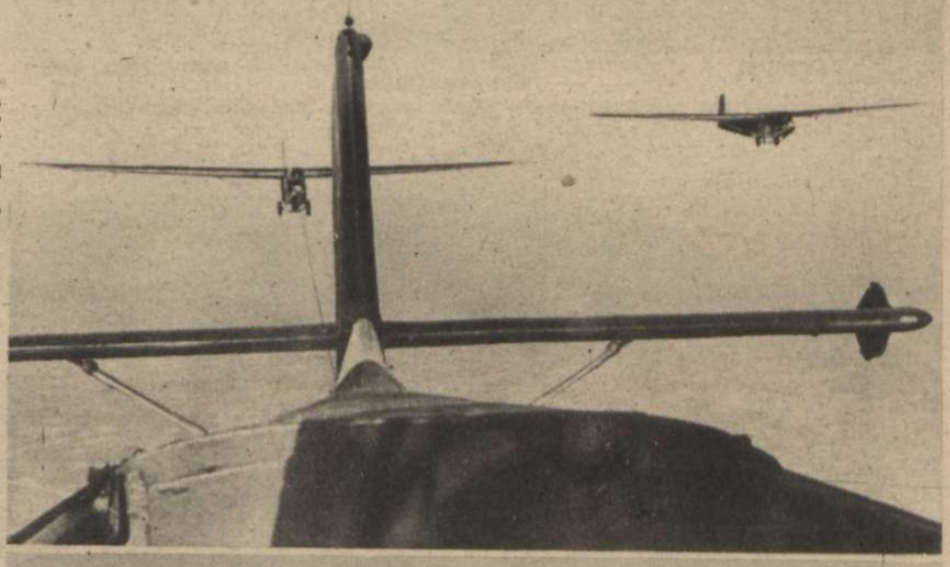

RÁKAPCSOLJÁK A SZÁLLÍTÓVITORLÁS VONTATÓKÖTELÉT A MOTOROS REPÜLŐGÉPRE ←

A VONTATÓKÖTÉL kioldása után, a tehervitorlás hangtalanul lesiklik a felhők közül a kijelölt helyre. Rengeteg lőszert szállít a harcbavetett ejtőernyősöknek ↓

A TEHERVITORLÁS a célhoz közel. Még a vontató drótkötélen siklik előre, de már jelzést kapott közeli lekapcsolására →

NEM MINDIG SIKERÜL A SÍMA LESZÁLLÁS! Az olasz hegyek között, a rossz terepen, a lesiklő tehervitorlás átugrott egy árkot, elveszítette kerekeit (lásd a kép jobbsarkán), s a felborulás veszedelme fenyegette, de a vezető nagy lélekjelenléttel kisikerített az ingadozásból, egy szerencsés „lehasalást . . ." ↓

TÁMASZPONTOK AZ

CARMONA, A PORTUGÁL ÁLLAMELNÖK ÉS SALAZAR MINISZTERELNÖK TANÁCSKOZÁSA
Portugália két vezető államférfia súlyos kérdésben döntött az elmúlt héten...

ANGRA KIKÖTÖJE TERCEIRA SZIGETÉN
15.000 lakossal Angra a második legnagyobb kikötőváros az Azori-szigeteken. Itt szálltak most először partra az angolok, az új angol-portugál egyezmény alapján

Világesemény volt a hét elején a portugál kormány hivatalos bejelentése arról, hogy Portugália átengedi Angliának az Azori-szigetekhez tartozó Terceira-szigetet, hogy azt Nagybritannia háborús céljaira felhasználhassa. Londonban az alsóház ülésén, Churchill miniszterelnök úgy jelentette be az új egyezményt, hogy „Anglia bizonyos könnyítéseket kapott az Azori-szigeteken, hajóforgalmának hathatósabb védelme érdekében...“ Amerikai részről viszont hivatalosan közlik, hogy „az amerikai hadiflotta is használni fogja az Azori-szigetek flottabázisait...“ Kiderült, hogy az angol-portugál egyezmény alapján, az Azori-szigeteken megszüntetik a háromhatalmi egyezményhez tartozó államok konzulátusait s az állampolgáraikat is elszállítják a szigetekről. A fejlemények beláthatatlanok, de a portugál kormány hangoztatja, hogy távol akarja tartani a háborút az anyaországtól és semlegességi politikát óhajt folytatni az európai szárazföldön, hogy megóvja az Ibérai-félsziget békéjét... Az angol hadihajóegységek már megjelentek az Azori-szigetek előtt s csapatokat tettek partra. Uj, veszedelmes örvény keletkezett a világesemények sodrában...

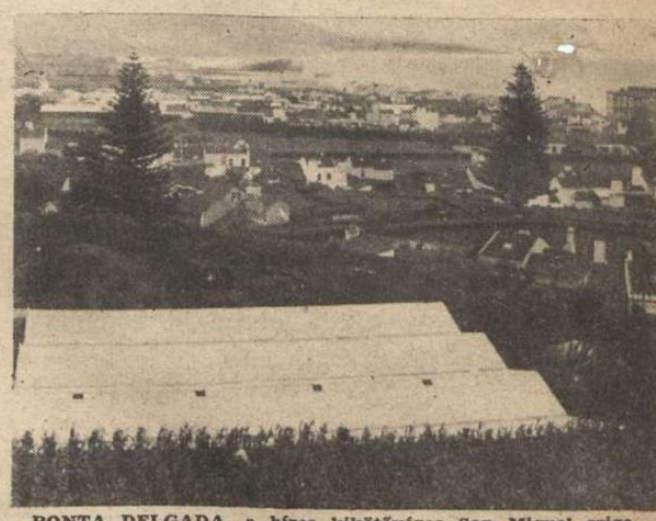

PONTA DELGADA, a híres kikötőváros San Miguel szigetén. 25.000 lakosa van s a legfontosabb támaszpont az Azori-szigeteken

A PONTA-DELGADAI KIKÖTŐ PARTJÁN. Az első világháborúban itt szemlélte meg az amerikai hadihajókat Roosevelt, aki akkor tengerészetügyi államtitkár volt s innen indult el 1919-ben az első amerikai tengeri repülőgép, átrepülni az Atlanti óceánt...

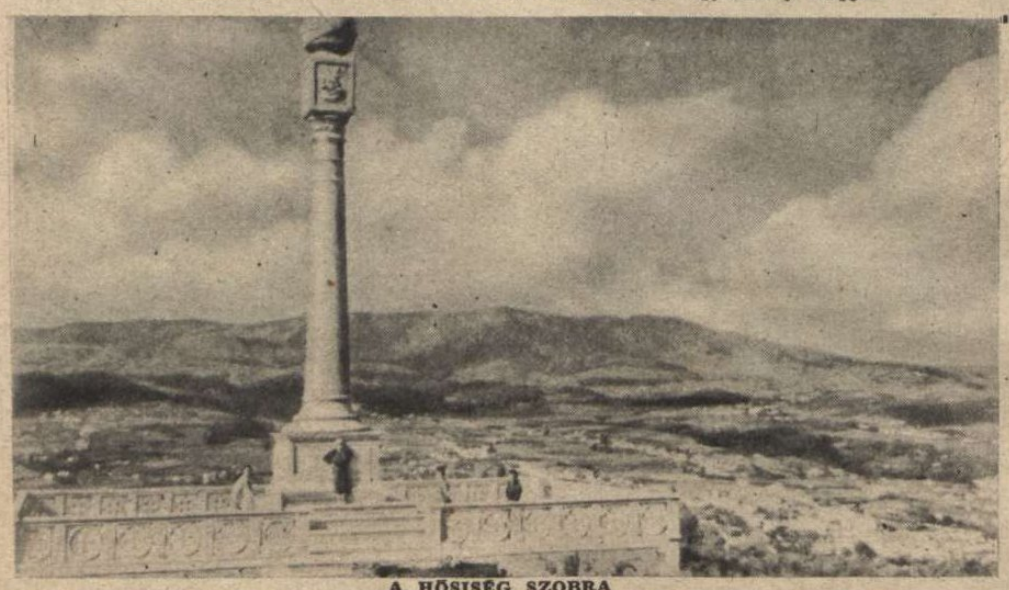

A HÖSISÉG SZOBRA
az angrai kikötő előtt. A mult nagy emlékét őrzi a fehér márványoszlop, az angrai öbölben lezajlott tengeri csatáról, amelyben a portugál flotta győztesen megvédte ifjú királynőjének uralmi jogát

TERCEIRA SZIGETÉN,
a kis St. Beatrice városkában, kezdetleges bikaviadallal szórakozik a nép. A bikát nem ölik meg, csak gyöngére fárasztják. Hosszú köteleket kötnek a bika szarvaira s úgy rángatják jobbra-balra, amikor dühítőire támad. Ez az állatkínzás a vasárnapi mulatság a templomtéren...

HORTA KIKÖTÖJE FAYAL SZIGETÉN. A 8000 lakosú Harta a 3. legnagyobb kikötő az Azori szigeteken. Itt repültek el Italo Balbo marsall gépei, a dicsőséges Roma—Csikago távrepülés idején...

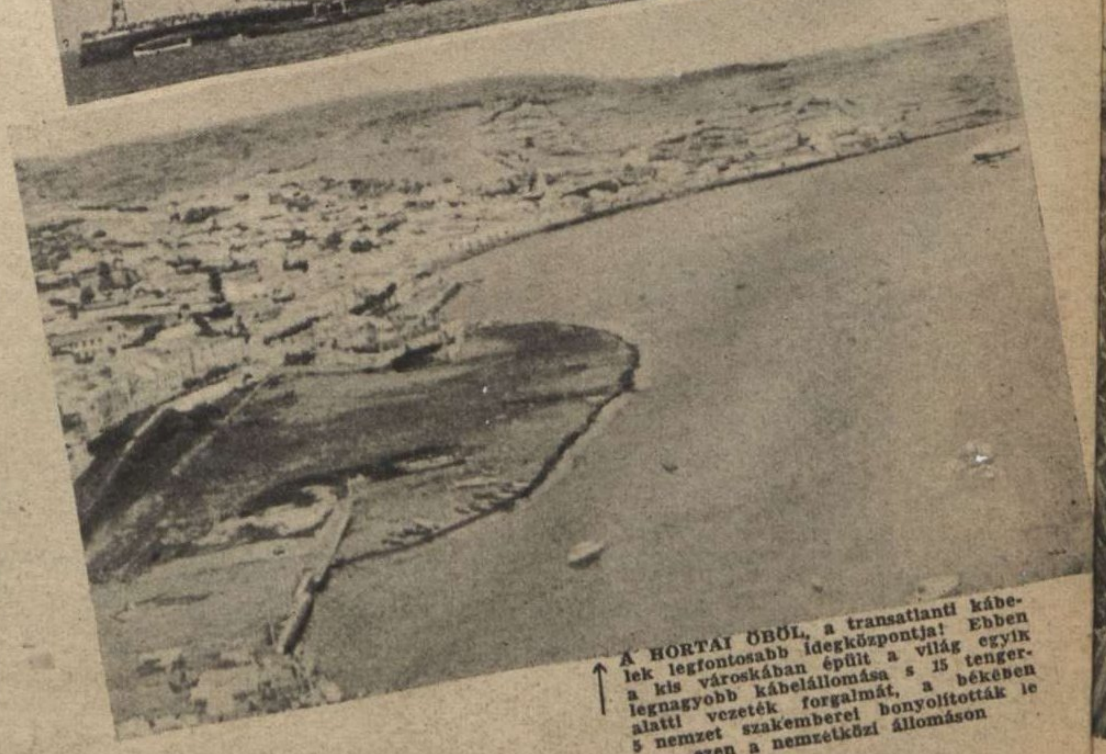

↑ A HORTAI ÖBÖL, a transatlanti kábelek legfontosabb idegközpontja! Ebben a kis városkában épült a világ egyik legnagyobb kábelállomása s 15 tengeralatti vezeték forgalmát, a békében 5 nemzet szakemberei bonyolították le ezen a nemzetközi állomáson

AZORI SZIGETEKEN

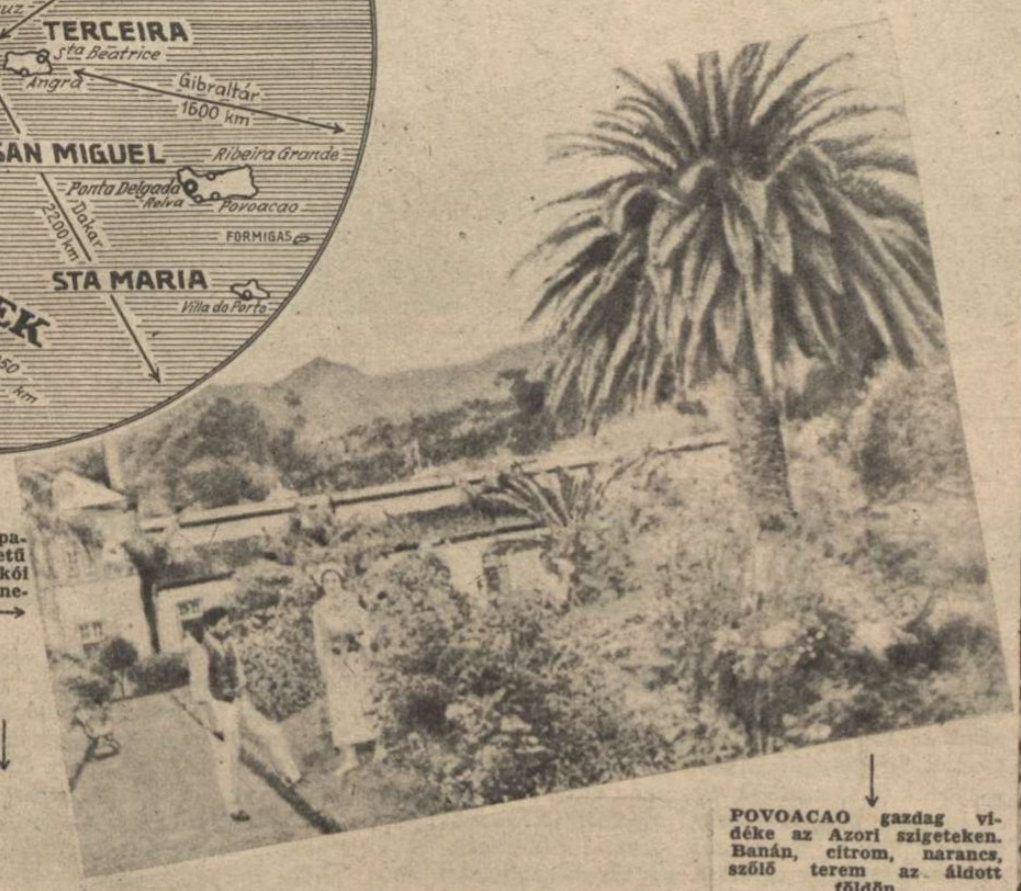

GRACIOSA SZIGETÉN. Földi paradicsom ez a vulkánikus eredetű kis sziget, amelyet boldog lakói „a Föld legszebb virágának" neveznek →

A LÁVAFÖLDEK sajátságos tája az Azori szigeteken. A sok fehéren csillogó épület üvegházak hosszú sora, — melegágyak az ananásztermeléshez. Csodálatosan fejlett a kerti gazdálkodás és bőségesen eltartja az Azori szigetek negyedmillió lakósát ↓

AZORI PÁSZTOR PICO SZIGETÉN. Élénkszínű gyapjúsapkát viselnek a portugál pásztorok a legnagyobb forróságban is. →

POVOACAO gazdag vidéke az Azori szigeteken. Banán, citrom, narancs, szőlő terem az áldott földön ↓

ÍGY TEREM AZ ANANÁSZ az Azori szigeteken. Nagy tőkebefektetést és gondos munkát igényel az üvegházi termelés, de

TEA-ÜLTETVÉNY az Azori szigeteken. Dúsgazdagok az ültetvényesek a háború kitörése óta, de most véget ért a semlegesség nagy előnye. Az Azori-szigetek belesodródtak a háború viharos övezetébe . . . ↓

. . . nemes gyümölcs az ananász és nagy hasznot biztosít az azori vállalkozóknak

A TÁBORNOK ÉS A SEBESÜLT HADNAGY, a keleti elhárító csatában...

SÚLYOSAN SEBESÜLT JU 87. Ez a fiatal repülőhadnagy egy nap 15 szovjet harckocsit pusztított el s a heves elhárító tűz hatalmas lyukakat vágott gépének szárnyfelületén. A veszély nagyságát már a szerencsés visszaérkezés után ismerte meg...

HANS PHILIPP ALEZREDES, egy vadászrepülőezred tölgyfalombos, lovagkeresztes parancsnoka, hősi halált halt a szovjetfronton, — 206. légi győzelme után...

HADIJELENTÉSEK, CSATÁK

Őszi viharok zúgnak a világpolitikában és a milliós hadseregek frontjain. Mintha minden erő a roppanásig feszülne a döntést lihegő lázban s a végső, nagy fordulóra helyezkedne, kiállni az ütést és teljes erővel adni a csapást, — úgy állanak szemben egymással a nagy táborok a propagandában, a diplomáciai mérkőzésekben és a csatamezőkön... Több történik egy nap, mint máskor hónapokon át s az eseményekben a lavinák törvényszerűsége dübörög. Nincs különbség már a dolgok kezdete és vége között, a legellentétesebb magyarázatok helytállóknak látszanak s az óvatos jóslást is megcáfolja 24 óra. Elérkeztünk a világdráma csúcspontjához: — feltárultak döbbenetes világossággal a háborús okok, a szenvedések s a megvívott csaták; a kínzó megpróbáltatás és a véres bonyodalom végighurcolta minden magasságon és mélységen a főhőst, az emberiséget s a történelmi játékszabályok szerint, mostmár csak a dráma feloldása volna hátra... Csak éppen az időérzékünk hiányzik megsejteni azt, hogy a XX. században hány hétben, vagy esztendőben méri a történelem a második világháború utolsó felvonását... S ha ebben a kérdésben kell felelőtlen, ösztönös egyéni véleményt nyilvánítani, akkor csak azt mondhatjuk, hogy a kibontakozásnak, — amit köznyelven békének neveznek, — hosszú, nagyon hosszú az útja...

Moszkva vetette

sötét és nyirkos árnyékát a világra. A moszkvai konferencia előkészítése, a Kreml tárgyaló asztalánál való *helyezkedés* magyarázza meg az utolsó hetek nagy eseményeit. Nem szabad indokolatlan reményekkel lesni a szövetségesek ellentéteinek kirobbanását, mert mindegyikük tudja, hogy mi forog kockán s belső viaskodásukat elfajulni nem engedik, de *a törés határán belül*, úgy a szovjet, mint az angolszász hatalmak, az ügyesség, az erőszak, a megfélemlítés és a kedvező látszat minden eszközét felhasználják egymás ellen a moszkvai találkozón, hogy a *hatalmi egyensúlyt* a szövetségi keretek között, a maguk javára billentsék el... *Anglia letette az asztalra az Azori-szigeteket és a délolaszországi támadást, Szovjetoroszország az őszi offenzívát s az Egyesült Államok összes szállítási lehetőségeit.* Kemény és elszánt küzdelem fejlődik ki *Eden, Molotov* és *Cordell Hull* diplomáciai találkozásából, de igen valószínű, hogy Moszkvában csak úgy létesülhet komoly egyesség, *ha az angolszászok engednek Molotovnak*... A hetek óta zajló *előmérkőzések* már bebizonyították ennek a tételnek igazságát. Az angol és az amerikai sajtó, valóban a végkimerülésig letárgyalta a moszkvai konferencia feltételezett pontjait s megmutatta az összes kártyákat, amikor még *a szovjet sajtóban egyetlen rövid híradás sem jelent meg a tervbevett találkozóról.* Végre azután megszólalt a moszkvai *Pravda*, de nem volt köszönet benne. A Pravda hivatalos cikke nyers és határozott állásfoglalással halomra döntötte az összes találgatásokat s megüzente a demokráciáknak, hogy a szovjet nem hajlandó határkérdésekről tárgyalni, s hogy a *„második front"* sürgős felállítása a komoly megegyezés előfeltétele. Moszkva *„sürgősen"* be akarja fejezni a háborút s ehhez kér segítséget szövetségeseitől. Csupa olyan kérdés, amelyekben *külügyminiszterek* nem igen határozhatnak s csak *Churchill, Sztalin és Roosevelt találkozásával oldhatók meg*... A moszkvai konferencia első menetében, a világsajtó feltálal újra minden vad és szelíd kombinációt az állítólagos határozatokról, az idegháború új felkorbácsolása érdekében, de a *zárójelentésig* nem érdemes foglalkozni a futószalagon gyártott hírekkel, mert *először*, nem tudjuk, hogy a moszkvai külügyminiszteri értekezlet milyen rejtett célokat takar, *másodszor*, az egész találkozónak csak akkor lesz értelme, ha elő tudja készíteni *az érdekelt államfők gyors- és személyes tanácskozását, — valahol*...

Churchill aratta

kétségtelenül a hét erőszakos diplomáciai győzelmét, nem a szövetségesi fronton, hanem a semleges *Portugáliában.* Hosszú és súlyos tárgyalások előzték meg Lisszabonban az *Azori szigetek* átengedésének kierőszakolását, amit Berlinben találóan, *„a semlegesek felségterületébe való módszeres behatolás"* megkezdésének mondottak. Már a hét elején bizonyos volt, hogy Portugáliát súlyos válság gyötri s nem volt igazi meglepetés, amikor kiderült, hogy a nemzetközi jogszabályokat önkényesen magyarázó új *angol-portugál egyezmény* értelmében, Anglia megszállja az Azori szigeteket s katonai támaszpontoknak használja a világháború végéig. *A szigetek megszállása már befejeződött s angolok a kikötők átépítésével és a repülőterek kibővítésével kezdték meg a berendezkedést.* Érdemes volna mostanában végigolvasni azt a tömöntelen angolszász nyilatkozatot, amelyek az őszinte barátság jegyében, Portugália teljes és végleges semlegességének tiszteletbentartását hangoztatták... *Németország bejelentette éles tiltakozását Lisszabonban*

A 40.000-IK LÉGI BEVETÉS! Ünnepélyesen fogadják a szovjetfronton, az egyik légialakulat visszatérő gépét, amelynek dicsőséges osztályrésze volt, az alakulat ellenség fölötti 40.000. repülését sikeresen jelenteni...

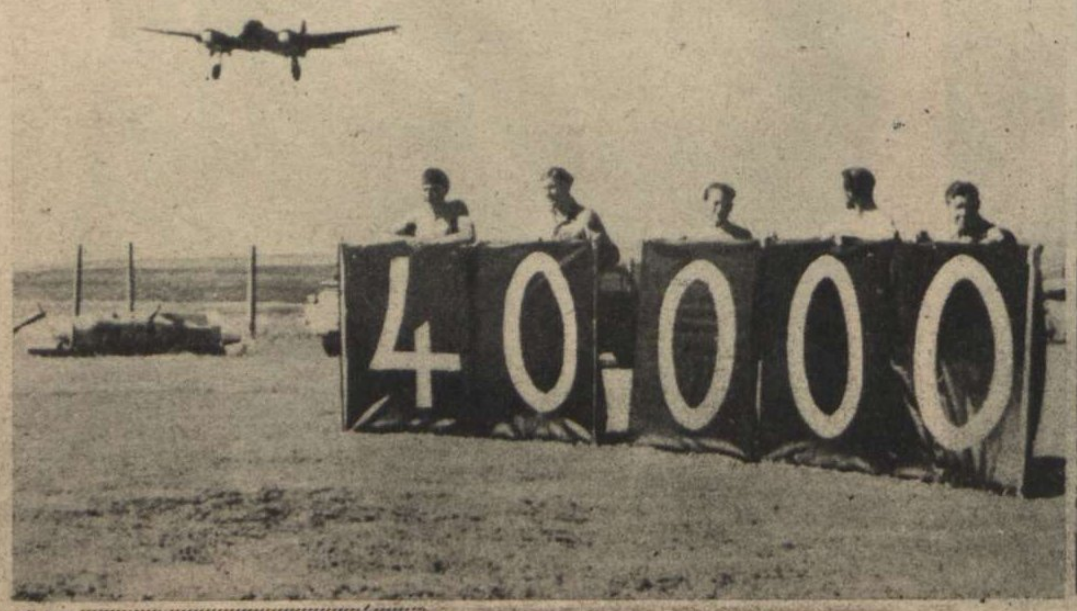

EGY NEHÉZ ÜTEG 100.000-ik LÖVÉSE A SZOVJETFRONTON! Elérkezett a nagy pillanat. A tisztek és a legénység együtt húzták meg a gyujtózsinórt...

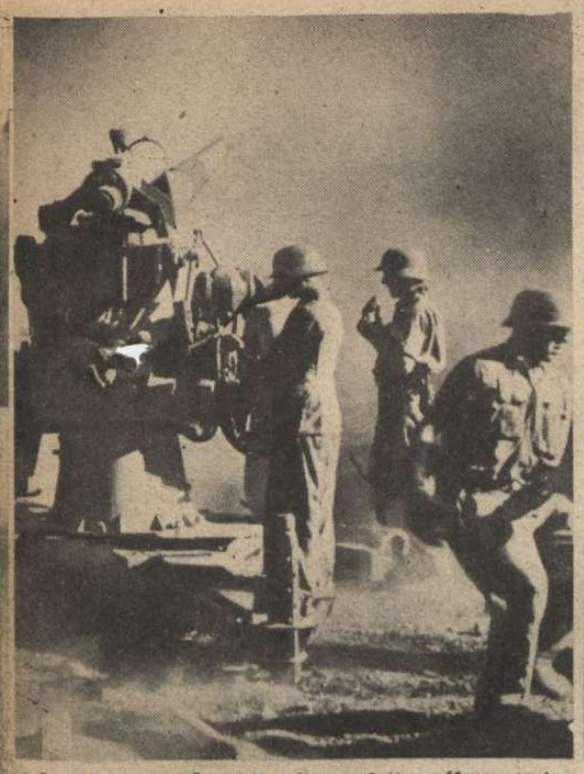

DÉLOLASZORSZÁGBAN elkeseredett, súlyos csata kezdődött. Képünkön a német nehéz légvédelmi tüzérség, angolszász páncélos alakulatokra tüzel

KÖNNYŰ NÉMET HARCKOCSI géppuskatűzzel tartóztatja fel a támadó angolszászokat Délolaszországban

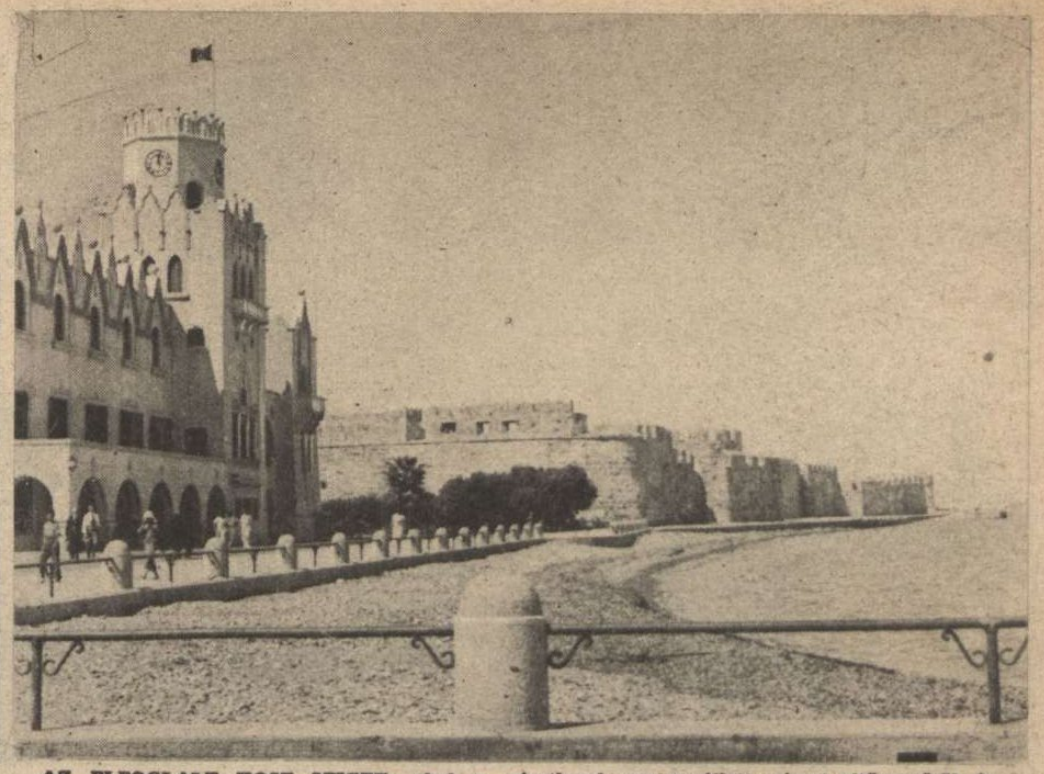

AZ ELFOGLALT KOSZ SZIGET, ahol a váratlanul partraszállott német ejtőernyősök és tengerészek 800 angolt és 3000 olasz katonát fogtak el, két napig tartó harc után

ÉS ÚJ FORDULATOK

Irta:
Rajniss Ferenc

az Azori szigetek angol nyomásra történt átengedése miatt s fenntartotta jogát „az Azori szigetek változott helyzetéből adódó intézkedések megtételére...“ Japán nagykövete is tiltakozott Lisszabonban az angol-portugál egyezmény ellen. Egyébként a tengelyhatalmak állampolgárait elszállítják az Azori szigetekről s konzulátusaikat megszüntetik. *A semleges országokban komor hangulatot váltott ki az Azori szigetek angol megszállása.* A török és a svéd sajtó *„súlyos precedensnek“* jellemezte a kicsikart egyezményt s ezt az álláspontot csak megerősítette a *New York Times* lelkendező cikke, amely *Portugáliát követendő példának állította Svédország és Törökország elé...* Egyes angol lapok már arról írnak, hogy *Portugália kikötői is* hasznos támaszpontok lehetnének a német birodalom elleni háborúban... Az Azori szigetek átengedésével felidézett válság következményei még beláthatatlanok.

Badoglio kormánya hadat üzent Németországnak s az angolszászok és a szovjet elismerték Olaszországot hadviselő félnek a szövetségesek oldalán. Evvel a lépéssel véglegesen beteljesedett a fegyverletétellel felidézett olasz tragédia. Nem volt elég az ellenség tűzesője, most már az olasz is harcol az olasz ellen hivatalosan, anélkül, hogy az angolszász hadvezetőség a súlyos fegyverszüneti feltételeket megszüntette volna!...

A szovjetfronton

változatlanul súlyos harcok dühöngenek. A déli arcvonalon a vörös hadsereg *Melitopol* és *Zaporozsje* között, hadosztályainak kíméletlen bevetésével napokig tartó rohamot vezetett a német állások ellen. Három nap alatt a szovjet *354 páncélost és 233 repülőgépet* vesztett ezen a szakaszon. *A németek kiürítették a zaporozsjei hídfőt.* A vörösök hatalmas erőösszpontosításának nyilvánvalóan az a célja a déli hadszintéren, hogy áttörjék a német harci vonalat *a Dnyeper alsó folyása és Krim félsziget között, mert csak így remélhetnék a Krim bejáratának elvágását s a német erők északnyugati irányú felgöngyölítését a nagy Dnyeper-kanyarban. A fölényes német hadvezetés megakadályozza a hadműveleti cél megvalósítását s vérezteti súlyosan a vörös hadsereget.*

Kremencsugtól délkeletre is heves csata tombol, ahol a szovjet hosszú tüzérségi előkészítés után, nagy erőkkel indította meg a főtámadást. *Kiev* déli és északi oldalán is áll a kemény harc s a német légierő elkeseredett csatákban rombolja szét a Dnyeperre épített katonai hidakat. *Csernigov* és *Gomel* között fokozódik a szovjetnyomás s *északon, a nevelji térségben megindított új áttörési kísérlet arcvonala, délfelé erősen kiszélesedik, Vitebszk, Minszk és Szmolenszk háromszögében, körülbelül 100 kilométer hosszú súlypontban! Az anyagcsata elképzelhetetlen arányokat ölt, de még a moszkvai jelentések sem állítják azt, hogy a német hadsereg veresége következtében jutott volna a szovjet, jelentékeny területi nyereségeihez.*

Délen és nyugaton

fokozódik a szárazföldi és a légi küzdelem. *Délolaszországban az angolszászok befejezhették az első nagyobb felvonulást, mert a hét végén heves támadásokba lendültek a Volturno folyó mentén, a capuai térségben és a keleti arcvonalszakaszon Termoli és Vasto között. A kölcsönös tüzérségi és járőrtevékenység nagyobb egységek megütközésébe szélesedett s különösen Capua körül, az angolszászok véres veszteségeket szenvedtek. Még mindig nem lehet összefüggő, megállapodott délolaszországi arcvonalról beszélni s a jelentett ütközetek megítélését rendkívül megnehezíti az a tény, hogy az angolszász erők még sehol sem találkoztak a német védőhadsereg zömével.... Csak erős, mozgékony harci csoportok vonják magukra az angol és amerikai hadosztályokat, amelyek vontatottan kitérnek az ellenség fokozódó nyomása elől s váratlan ellentámadásokkal lassítják az angolszász előnyomulást...*

Az óceánokon és tengereken, a német búvárnaszádok a hét folyamán először *8 hajót, 42.000 tonnát,* majd *11 hajót, 74.000 tonnát* pusztítottak el s a karavánkíséretekből is elsülyesztettek *3 rombolót és egy őrhajót.*

A légi háború történetében páratlan esemény volt, a Schweinfurt ellen indított amerikai légitámadás elhárítása. A támadó 300 légi erőd ellen, német vadász és romboló ezredek szállottak fel s a kifejlődött óriási légicsatában 150 amerikai nehéz bombázó pusztult el! A kegyetlen veszteségekről *Roosevelt* is megemlékezett s kijelentette, hogy „az amerikai légierő nem tudná elviselni ennyi bombázónak naponkénti elvesztését...“ *A német tudomány és technika segíti a levegő hőseit minden erejével, állandó munkájával s új fegyverek próbálják már elhárítani Európa felől a légi terror borzalmát. A schweinfurti csata biztató előjel a jövendőre...*

SEBESÜLT NÉMET PÁNCÉLVADÁSZOK megbeszélik a kegyetlen nap élményeit...

MAGYAR ÉS NÉMET TISZTEK KÖZÖS MEGBESZÉLÉSE a szovjetfront mögött, — a partizánok ellen folytatott rendteremtő küzdelem részleteiről.

Honvédeink dicsősége

FEHÉR DÁNIEL
nadnagy, Magyar Érdemrend Lovagkeresztje a Hadiszalagon kardokkal, Kormányzói Dícsérő Elismerés, Koronas Bronz Érdemérme a hadiszalagon kardokkal

NAGY MIKLÓS
százados, Kormányzói Dícsérő Elismerés Koronás Bronz Érdemérme a hadiszalagon kardokkal, Kormányzói Dícsérő Elismerés Koronás Ezüst Érdemérme a hadiszalagon kardokkal

MOHL MIKLÓS
főhadnagy, Kormányzói Dícsérő Elismerés Koronás Bronz Érdemérme a hadiszalagon kardokkal

Dr. NAGY-AJTAI FEKETE ZOLTÁN
főhadnagy, Kormányzói Dícsérő Elismerés Koronás Bronz Érdemérme a hadiszalagon kardokkal

IFJ. BALÁZS ISTVÁN
hadnagy, Kormányzói Dícsérő Elismerés Koronás Bronz Érdemérme a hadiszalagon kardokkal

NAGYFEJEŐ LAJOS
zászlós, Kormányzói Dícsérő Elismerés Koronás Bronz Érdemérme a hadiszalagon kardokkal

KIRÁLY LÁSZLÓ
zászlós, Magyar Bronz Vitézségi Érem

HAJDU FERENC
hdp. őrmester, Magyar Kis Ezüst Vitézségi Érem

KÁLLAI JÁNOS
őrmester, Magyar Kis Ezüst Vitézségi Érem, Magyar Bronz Vitézségi Érem, harmadízben

MÁRTON DEZSŐ
őrmester, Magyar Kis-ezüst Vitézségi Érem

IHÁSZ BÉLA
őrmester, Magyar Kis Ezüst Vitézségi Érem, Magyar Bronz Vitézségi Érem

KOPÁRDY IMRE
szakaszvezető, Magyar Bronz Vitézségi Érem

VARGA FERENC
szakaszvezető, Magyar Nagy Ezüst Vitézségi Érem, Magyar Kis Ezüst Vitézségi Érem

TOKODI ANTAL
szakaszvezető, Magyar Bronz Vitézségi Érem

BRUZSENYÁK FERENC
szakaszvezető, Magyar Bronz Vitézségi Érem

BÖDI JÁNOS
tizedes, Magyar Bronz Vitézségi Érem

MAJOR JÁNOS
szakaszvezető, Magyar Kis Ezüst Vitézségi Érem

VÉKES JÓZSEF
tizedes, Magyar Bronz Vitézségi Érem

BERKI KÁLMÁN
tizedes, Magyar Nagy Ezüst Vitézségi Érem

HORVÁTH XVIII. JÁNOS
tizedes, Magyar Nagy Ezüst Vitézségi Érem, kétszer

BALÁZS KÁROLY
tizedes, Magyar Bronz Vitézségi Érem kétszer

URBÁN MIKLÓS
tizedes, Magyar Kis Ezüst Vitézségi Érem

FELKER JÁNOS
őrvezető, Magyar Bronz Vitézségi Érem

SZABÓ JÁNOS
őrvezető, Magyar Nagy Ezüst Vitézségi Érem

NÉMEDI JÁNOS
karp. honvéd, Magyar Bronz Vitézségi Érem

SCHOBER KÁROLY
honvéd, Magyar Bronz Vitézségi Érem

GÁCS JÓZSEF
honvéd, Magyar Nagy Ezüst Vitézségi Érem

TÓTH IMRE
főhadnagy, hősi halott

GYÖNGYÖSI HOLTZER JENŐ
zászlós, hősi halott

CSERNÁK MIHÁLY
tizedes, eltűnt

BUKTA BARNABÁS
őrvezető, hősi halott

IFJ. OROSZLÁN JÓZSEF
őrvezető, hősi halott

BELINGER FERENC
honvéd, eltűnt

TAKÁCS FERENC
honvéd, hősi halott

VÉNASSZONYOK NYARA

ALADÁRÉK VADÁSZATON

Bernát:

— Nézd Aladárom, otthon úgyis mindent én csinálok helyetted, most legalább ezt a bakot lődd le te énhelyettem . . . ←

— Hallotta, hogy egy gójt becsuktak, mert húsz pengőért adott el egy kiló vajat?

— Jól tették! Ugy kell az ilyen árrombolónak! Én már fél éve drágábban adom! . . . →

KI, HOGY NÉZI!

FŐ AZ ÓVATOSSÁG

— Nem lép be hozzánk Vorsichtig úr?

— Előjegyezhetnek, — de még megvárom a moszkvai konferencia végét . . .

MICSODA ESET!

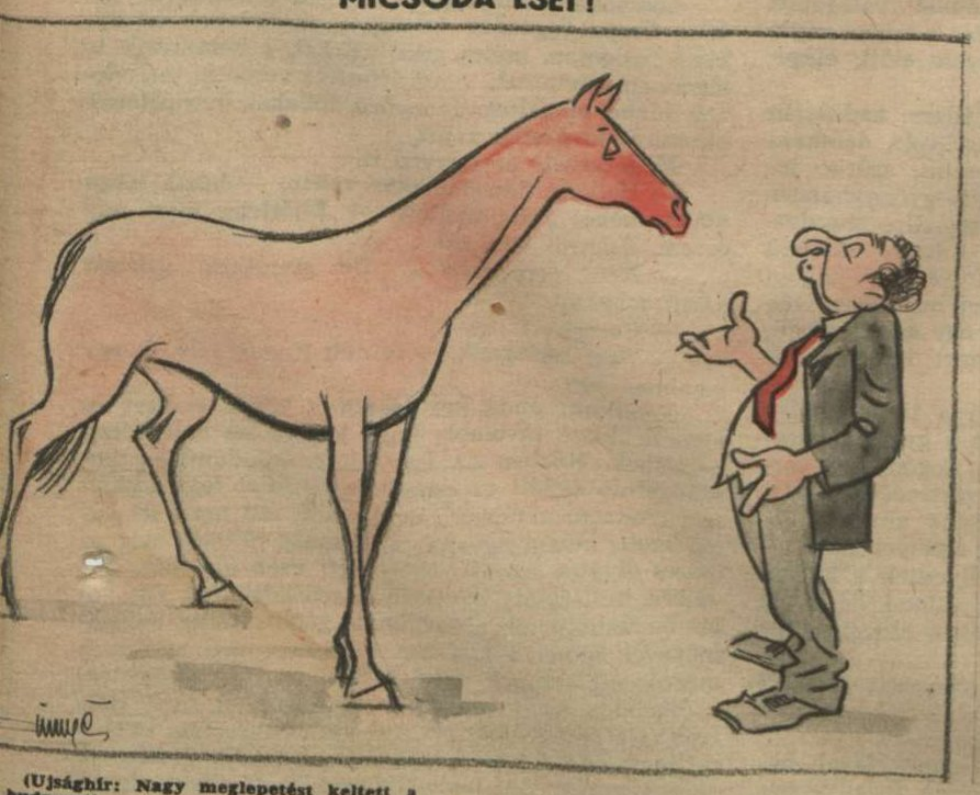

(Ujsághir: Nagy meglepetést keltett a budapesti versenypályán, hogy az 50.000 pengős Budapesti-dij futamában a favorit Caramella nem indulhatott, mert nem tudták felmutatni a származási okmányait.)

Schwartz: — Te is fiam, Brutus . . .

Tarnopolból indult el...

DÖVÉNYI NAGY LAJOS KORTÖRTÉNETI REGÉNYE

(61.)

— Halljuk!

— Krausz Simivel beszéltem ma a tőzsdén.

— És?

— Eladjuk a fegyverpapirokat.

— Most? A háború közepén?

— Mit szól? Cukrot veszünk helyette. A Hugó akármit beszél, Andor mégis okos ember. A háborút elvesztettük, Krausz is azt mondja, nagy krach lesz. Aranyat kéne venni. Az biztos érték.

— De honnét?

— Nézze, nekem van egy ötletem. Holnap, ha bejön, megbeszéljük. Pontosan úgy lehet megcsinálni, mint annak idején az egzotákkal. Tudja, falun a parasztok mennyi ezüst koronát, meg aranypénzt rejtettek el? Azt kéne kicsalni a szalmazsákjaikból. Hajjaj!

Felcsillanó szemei mutatták: mit gondolt a sóhajtás közben.

Juda is feltámadt érdeklődéssel hajolt hozzá. Az üzlet, amely egy darab idő óta nem volt már szívügye, egyszerre megint kedvessé vált számára. Valami új volt ez a gondolat, s talán csakugyan érdemes foglalkozni vele. Ha sikerül, esetleg milliókat keresnek, — csak éppen a módját kell kitalálni: hogy férkőzzenek a bizalmatlan paraszt közelébe. Fantáziája dolgozni kezdett, s tapasztalatai, melyeket a falusi élet alatt szerzett, egyszerre megelevenedtek. Bizalmatlanságot kell támasztani a népben a pénz iránt, ki kell csalni kezéből... S már látta az ügynököket, akik suttogva járják végig a falvakat, semmi egyebet nem cselekedve, mint híreket ültetve el az emberek fülében. Vásárokon, hetipiacon csak néhány ilyen ügyes fickónak kell megjelennie, egyetlen ötlettel...

— No, mit szól?

— Remek! Csak kicsit költséges volna.

— Miért?

— El kell szórnunk egy-egy vidéken ötvenhatvan darab tízkoronást.

— Látom, magának már van hozzá ötlete.

— Ide hallgasson...

Felkelt, az ajtóhoz lépett, kitekintett az irodába, ahol asztalaik mellett nyugodtan dolgoztak az alkalmazottak, aztán a kulcsot is ráfordította a zárra. Hangját suttogóra fogta, mintha attól félne; valaki kihallgatja.

— Két ügyes ember kell hozzá, olyanok, akik megbízhatók és nem zsidós arcúak... Különben... az egyik legyen csak zsidó. Egy faluból való emberekre kell rámenniök. A zsidó kínáljon aranyat nekik, pár darabot, ez volna a befektetés. Ha megveszik, jó... Ha sikerül, az egész falu aranyát-ezüstjét összeszedjük, ha nem, Istenem, egy üzlet rosszul ütött be, kibírjuk.

— Mért akar maga aranyat eladni a parasztoknak?

— Akkor jön aztán a másik, akinek becsületes, jámbor gojképe van. Az megmagyarázza a parasztnak, hogy a zsidó becsapta, mert az arany a háború után semmit se ér, minden pénz, amin Ferenc József képe van, annyi, mint egy ütet tapló.

— Mi?

— Ez olyan paraszt mondás... Szóval elvállalja, hogy megszabadítja őket a haszontalan aranyuktól, meg ezüstjüktől. Nagylelkűen átveszi tőlük papírértékben. Na?

— Az ötlet remek... Csak...

— No?

— Esetleg visszafelé sülhet el.

— Akkor belefektettünk húsz, vagy harminc darab aranyat és fizettük a két ügynököt, mondjuk egy hétig. Igazán nem pusztulunk bele. Vállal az ember ennél nagyobb rizikót is. De ha csak kétszáz darab aranyat előcsalunk, már csinos hasznunk lesz belőle...

— Magával érdemes kezdeni... Ötletei vannak, meg kell hagyni. Tudja mit? Már nem is haragszom, hogy annyi ideig felé se nézett az üzletnek. Ha tökéletesen ki akar engesztelni, hívjon meg ma este vacsorára.

— Éppen szólni akartam. Hugóékkal, Andorral már megbeszéltem, a Ritzbe megyünk. Lesz velünk egy csinos fiatal hölgy is, ne lepődjék meg.

— No, no! Kicsoda?

— Tudja, az az árva leányka, akit az anyjával együtt tartok, falun. Régi elszegényedett barátom, egy királyi kamarás árvája.

Komor ravaszul kacsintott:

— Micsoda egy jótékony ember maga, hallja! Erről az oldaláról még nem ismertem eddig! Szép árvalányokat karol fel. Hm, hm...

Úgy tett, mintha nem hallotta volna a megjegyzést.

— Hát én most megyek akkor. A vacsora nyolckor lesz, pontosan jöjjön...

Már az ajtóban állott, mikor eszébe jutott valami:

— Ejnye, majd elfelejtettem! Telefonáljon Sándornak, hogy ha ideje van, jöjjön ő is.

— Mint egy nászlakoma, esküszöm!

— Ne izetlenkedjék. Szóval telefonál?

— Hogyne...

— Feltétlenül szeretnék vele beszélni. Ha nem jöhet, hívjon fel majd a Ritzben, kösse a lelkére.

— A klubban megtalálja, biztosan ott ül ma este is.

— A klubban, persze...

Elgondolkozva bólintott s gyorsan kilépett a szobából.

A Gizella-téren elfogott egy konflist, hazavitette magát, hogy átöltözzék. Nagy gonddal válogatott ruhái között, míg talált kedvére valót s mikor végre elkészült, kevéssel háromnegyed nyolc előtt, elégedetten szemlélte magát a tükörben.

Keskeny, gombos cipő símult lábára, nadrágján a gondosan vasalt él egyetlen vonal volt, derekára fekete bársony, divatos mellény feszült, szürke jegesmedvékkel. Magas gallérja alatt gyöngyházszín nyakkendő páváskodott a vakító ingmellre símulva.

Felöltőjét a cseléd adta rá, s mikor ezüstfejű sétabotjával kezében kilépett a folyosóra, halkan fütyörészni kezdett. Ruhájából enyhe, kesernyés dohányillat áradt s a lépcsőházban egy ágrólszakadt, szakállas zsidó, aki a viceházmestert kereste, önkénytelen tisztelettel köszöntötte.

Gyalog sétált el a Dunapartra a tiszta, hideg téli estében. Csikorgott cipője alatt a gyengén megfagyott hó, kezében az ébenfapálca legényesen forgott. Gondtalan úr haladt tova a zártredőnyű üzletek mellett, a szegényszagú járókelők között, akik kitértek előle, lelépve a kocsiútra, amelyet nem takarítottak s ezért aztán bokáig süllyedtek a hóban. Lehet, talán magukban gondoltak valami bántót a léhűtőre, aki miatt náthát szereznek a hidegben, de hangosan senki se szólt.

A szálloda forgó-ajtajából visszanézett a sötét és didergő városra, mint aki kellemetlen környezetből menekül egy hozzá méltó világba.

Kihámozták kabátjából s ő emelt fővel haladt át a szőnyeges hallon, udvariasan fogadva néhány üdvözlést.

Nem jutott eszébe, hogy éppen ezen a napon hurcolkodott be, nem is olyan hosszú évekkel ezelőtt egy szegényes, gerendákból épült házba, s ült első estéjén, saját hajlékában, egy szál rosszszagú faggyúgyertya fényénél, a legolcsóbb sós heringet majszolva vacsorára...

Komort már ott találta a hallban, ahol a melegben és fényben, mint különösen óvott tenyészet, a szomorú és fáradt várossal semmi közösséget nem érző, derűs és vidám emberek csoportosultak. Mintha kiválogattak volna néhány nőt és férfit, a béke gondtalan napjaiban, s ide gyüjtötték őket, illatosan, mosolygósan, féltékeny gonddal vigyázva, nehogy bármi is eljuthasson hozzájuk abból a sivárságból, borzalomból, gondból és szomorúságból, ami lassacskán elfoglal, lépésről-lépésre mindent odakint, úgy mozogtak, csevegtek, nevettek e langyos fészekben. Nem látszottak semmit tudni a háborúról; a halottakról, akiknek tetemei beborítják a galiciai mezőket, a Doberdó szikláit, Arangyelovac és Valjevo sáros vidékét, az Argonneok vizes és komor erdőit, — fél Európát. Békebeli selymekbe burkolták magukat az asszonyok, könnyű és finom posztóból készültek a férfiak ruhái, a parfőm Párisról árulkodott és a szivarok illatos füstje semmit se hasonlított ahhoz a keserű és orrfacsaró szaghoz, amit a tölgyfalevélből készített, de poétikus nevű pót-szivarok árasztottak magukból, a hivatalnokok és iparosok szájában fültölögve.

Itt gyültek össze azok, akik számára a háború volt a szerencse beköszöntésének ideje, s akik hálásak voltak a sorsnak, amiért az emberiségre zúdította a kegyetlen csapást.

A pénz exterritoriális területe volt e tenyérnyi hely a lassan lezüllő városban; itt nem szenvedett senki szükséget, nem hallatszott panasz és senki se érezte fontosságát, hogy a holnapra szorongással gondoljon.

— No, hol vannak a többiek? — kérdezte Arnold. — Maga nem velük jött?

— Mindjárt megérkeznek ők is. Várjuk meg itt a társaságot, vagy üljünk be és igyunk valamit?

— Jobban szeretek kényelmesen elhelyezkedni. Menjünk csak.

Az étteremben finom zene szólt, éppen csak annyira, hogy zsongása felkarcolta a néptelen csendet. Még senki se ült be, a hallban kavargott az élet, a pincérek nesztelenül jártak-keltek az asztalok körül, figyelmesen vizsgálva a terítékeket: nem hiányzik-e valami.

Megkeresték asztalukat s letelepedtek.

— Sándorral beszélt?

— Igen. Mondtam, hogy a klubban ül! Lassan úgy megszokja azt a helyet, hogy már egészen oda hurcolkodik, éjjel-nappal oda szalad, ha egy kis ideje van.

Juda nevetett.

— A gazda szeme hizlalja a jószágot, s ott igazán vigyázni kell, annyi csirkefogó alkalmazottja van, hogy a két szemét is kilopnák, ha nem ügyel rájuk.

— No, hallja? Egy bűntanyán igazán nem lehetne olyan embereket használni, akik a Nemzeti Kaszinó tagjai szemében is gentlemanok.

— Ez igaz...

Lassanként szállingózni kezdtek a vendégek befelé. Csupa újgazdag tolongott az asztalok között, kissé hangosan, széles gesztusokkal, s asszonyaik is lármásan csiviteltek, mint átfestett verebek, melyeknek hiába pingáltak gyönyörű tollakat, csiripelésük messziről árulkodik rájuk.

Megérkezett az ügyvéd is.

— Hallom, beszélni akar velem, — húzta maga alá a széket Juda mellett. — Eljöttem, mert úgy érzem, üzletről van szó.

— Nem, nem üzlet... De szeretnék valamit kérni magától.

— Tessék...

— Nem haragszik, — fordult Komor felé, — egy bizalmas ügy...

Felálltak; Juda karonfogta a kövér embert és elvonta, kissé távolabb, hogy Komor ne hallja, mit beszélnek. Közben az ügyvédnek minduntalan köszöngetnie kellett az ismerősök asztalai felé. A klubban csaknem mindenki megfordult, aki most itt vacsorázott, hiszen ugyanaz a társaság töltötte meg az összes divatos szórakozóhelyeket, évek óta már; felváltva hullámzott egyikből a másikba, hol itt, hol ott bukkantak fel, a vagyon és gondtalanság belépőjegyével. Mivel a klubban soha nem volt záróra, a megrögzött lumpok éjfél tájban mindig kikötöttek, nőcskéikkel, vagy csupán szomjúságukkal, mely csillapíthatatlannak látszott, e végső azilumban, ahol a raffinált szórakozási lehetőségek korlátlanul állottak rendelkezésre. Aki pezsgőre szomjazott, francia márkákat bonttathatott, akinek a játék izgalmára volt

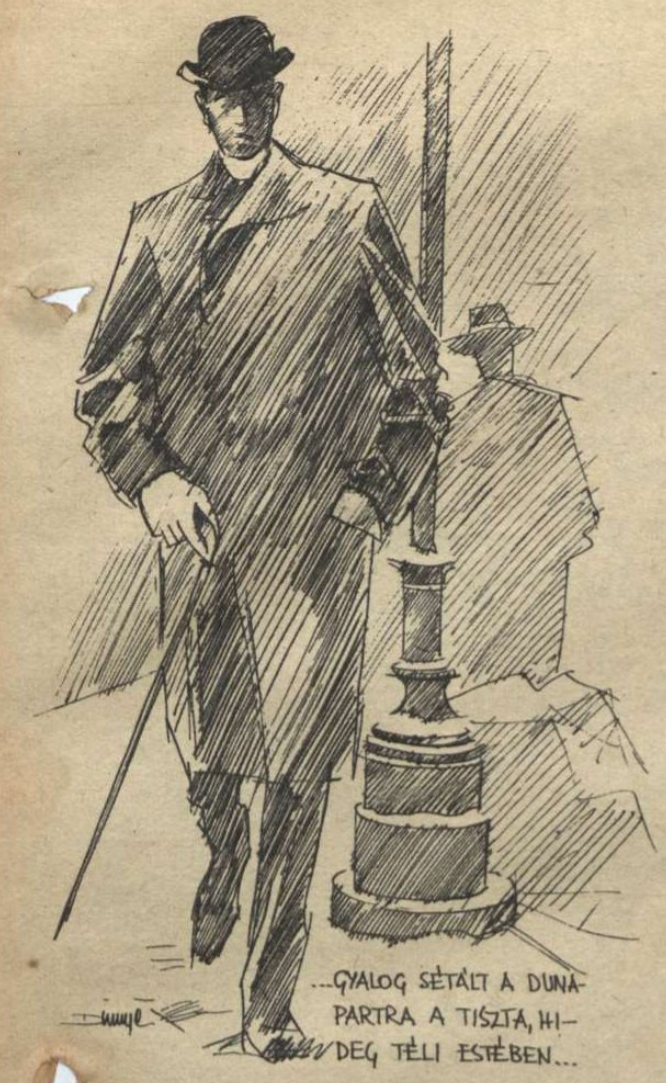

szüksége, beülhetett a bakkarat-asztalhoz, vagy a rullettszobába. S voltak itt finom kis szeparék is, kíváncsi tekintetek elől elzárva, ha valakinek erre volt óhajtása.

— Hagyja hallani, Balassa úr, biz Isten kíváncsi vagyok, miről van szó.

— Diszkrét dolog...

— No, mondja csak...

— Egy szeparé kéne nekem ma éjszakára.

Az ügyvéd felvonta szemöldökét és harsányan elnevette magát:

— Mi az, mi az? Hát végre maga is ráadja a fejét a szép életre? Bizony Isten szégyeltem magam, hogy soha nem fordult még meg nálunk. Csak nem akartam szólni, de bántott is, komolyan. Folyton találgattam: hová járhat vajjon s miért kerüli el a klubot? Nézze, az egy üzem, olyan, akár az ügyvédi iroda, vagy az orvosi rendelő. Ne zsenirozza, hogy mi a privát életben barátok vagyunk, maga éppen úgy ki lesz szolgálva, mint egy idegen, s épp olyan fesztelenül érezheti magát.

— Nem igen voltak nekem eddig ilyen passzióim.

— No, nem faggatni akarom, vagy pláne felelősségre vonni... De örülök, szavamra, hogy egyszer végre elhatározta magát... Szóval szeparé? Meg lesz elégedve... Nagyobb társasággal jön?

— Nem. Kettesben.

— Jó. Egy kis finom harapnivaló, itóka... Pezsgő, vagy pálinkák?

— Mind a kettő. Lehet, hogy játszani is fogunk.

— Hát persze! Meg kell próbálni a szerencsét. Ámbár magának nincsen szüksége az efajta nyereségekre.

— Velünk vacsorázik, természetesen? — fordult vissza Juda az asztalhoz.

— Sajnos, nem maradhatok. Sok a dolgom, s tudja, ma különösen nagy lesz a forgalom. Majd máskor... Tartom szerencsémnek.

— Hugóék is itt lesznek pedig.

— Csábító körülmény. A sógort nem láttam már egy hónapja, de nem maradhatok. Valamelyik nap, mondja meg neki, feszaladok már egy feketére. No, viszont látásra... Szervusz, Arnold. Látom, jól megy nektek, hízol...

Jobbra-balra hajlongva távozott, mintha ő volna a köszönőember, szirupos mosollyal bókolt az asztalok felé.

— Nézze, — dörmögte Komor, — akár egy kerítő... Azt hiszem, egy kicsit az is. A háború kihozta minden emberből az igazi természetét. Ez a Sándor ügyvédnek ment békében, de kiderült, hogy pályát tévesztett... Ha jól összeszámolnánk, ebben a teremben alig akadna valaki, akit nem ő boronált össze a párjával. Minden kokottot ismer Pesten, számon tartja a csinos munkáslányokat is, azt hiszem... Talán sápot is kap a kis macskáktól, akiket jól elhelyezett...

Az ajtóban feltűnt Cecil és mellette Éva.

Juda felugrott és eléjük sietett.

Kíváncsi szempárok fordultak a frissen érkezettek felé, fejek hajoltak össze, suttogó szájak adták tovább a hírt, hogy kik érkeztek. Reményi Hugóékat az üzleti világban mindenki ismerte, Andor pedig valósággal híresség volt. Csak azt nem tudták: ki lehet az a kissé sápadt, de ragyogó szépségű leány, vagy asszony, aki feleségével jött. Az ékszereknek, prémeknek, selymeknek e tobzódó gazdagságában különösen feltűnt egyszerű finomsága. Nem volt rajta más ékszer, csupán egy vékonyka aranylánc, s azon egy brilliánssal kirakott kereszt, amelyet valaha anyja hordott. Prémek se díszítették vállait, hajában egyetlen szál vérpiros virág nyitott, s a szőke korona olvasztott aranyzuhatagként keretezte arcát.

Juda kezet csókolt Cecilnek, majd Éva ujjaira lehelt egy tiszteletteljes csókot.

— Nos, túl vannak a nagy gondon? — kérdezte.

— Ó, gyönyörűek lesznek a ruhák, — bólintott Cecil. — Majd meglátja pár nap mulva.

Elhelyezkedtek, s Juda addig mesterkedett, míg Éva szomszédságába került.

— Nagyon éhes vagyok, — jelentette be Andor — remélem, pazar lakomát kapunk?

— Mindent elkövetek, hogy elégedett legyen, — mosolygott Juda.

Nem, igazán nem panaszkodhatott a vacsorára, melynek étlapját a legnagyobb gonddal állították össze, s olyan bőséggel, mintha nem is egy inséggel küszködő város közepén terítették volna meg asztalát, hanem a mesebeli Eldorádóban. Kukoricakenyér? Ugyan, kinek kell annyira süllyedni, hogy a köznép e sanyarú táplálékát megízlelje? A pénz varázsszerével mindent elő lehet teremteni, még csokoládét is a parféhez, pedig e nyalánkságnak már csak nevét ismerik odakünt és vannak gyermekek, akik ízét sem kóstolták.

Az ezüst tálak bősége talán felingerelte volna azokat, akik az éhség szürke rémeivel hadakoznak, odakint a perifériákon, de e nyomorultak szeme elől gondosan elzárták a gazdagok lakomáját. A függönyök jótékonyan rejtették a terem langyos életét, a sötét utcáról csupán árnyakat lehetett látni, az ideoda futkosó pincérekét, s az asztal körül ülők halvány sziluettjeit, amint tányérjuk fölé hajolnak.

E terem más világ volt, s hozzá hasonló gondtalan sziget még akadt jónéhány a városban. Ajtóikon csak azok léphettek be, akik titkos összeesküvőkként értesültek egymástól létezésükről s meghívóként magukkal vitték falaik közé a vaskos pénztárcát.

Juda olykor óvatos pillantással méregette Évát, s igyekezett rajta megállapítani a hatást, melyet az elfogyhatatlan tálak gazdagsága gyakorolt szívére. Arnold minden újabb fogásnál elismerő szavakat küldött feléje az asztal végéről s ő mosolyogva, de teljes önérzettel fogadta a bókokat.

A diskurzus lassan indult; inkább csak Cecil és a leány beszélgettek, halkan. Hugó némán evett, kissé elgondolkodó arccal, ő maga pedig azzal foglalkozott, hogy a poharakba töltögetett, s a pincért vezényelte egy-egy szempillantással.

A feketénél Reményi elégedetten dőlt hátra és tréfásan megjegyezte:

— Barátom, ha valaki ismerőseink közül megházasodik, a nászlakoma összeállítására magát ajánlom majd. Fejedelmi volt ez a vacsora...

— Ugyan, — hárította el a hízelgést, — szóra se érdemes...

— No-no, ehhez is művészet kell!

Andor, aki mostanáig magányosan, csaknem idegenül elhúzódva hallgatott, feléje hajolva bókolt.

A zene éppen elhallgatott, mintha csak figyelemből tenné, hogy a halk szavakból semmi el ne vesszen a hangszerek duruzsolása közben.

— Igen, — bólintott, — régen mondom én, hogy maga alapjában véve művészlélek. Nem találkoztam az üzleti világban emberrel, akiben annyi intuitiv képességet fedeztem volna fel, mint magában. Érzék a finomságok iránt, bizonyos poétikus hajlam, amely pedig csaknem összeférhetetlen a pénzhez való ösztönnel, komolyan mondom, egy reneszánsz nagyúrhoz méltó allürt kölcsönöz a mi Balassánknak. Igaz, Hugó?

Hugó dörmögött valamit s közben arra gondolt, hogy honnan a fenéből veszi csakugyan ez a fickó az ízlést, s az ösztönt az életéhez, mely egyre nagyvonalúbbá válik? Emlékezett rá, mily félszeg volt, mikor először megjelent a cég irodájában, kis senki, kantinos, — talán csak a szenvedélyes és makacs akaraterő lobogott benne jobban, mint most.

Juda megérezte, hogy Andor voltaképpen nem is hozzá intézi szavait, sőt nem is Hugónak, Cecilnek, vagy Komornak beszél, hanem Évának. Segíteni próbál, felkelteni az érdeklődést, a csodálatot a férfi iránt, aki feléje közeledik. Megértő mosollyal s apró fejbólintással adta tudtára, hogy köszöni a baráti kezet.

A sovány arc előre hajolt, a sötét, furcsán lobogó szemekben a gúny és fölény tüze gyulladt ki. Valamennyiüket megfogta az aszkéta-ábrázat varázsa, mert Andorban volt valami démonikus vonzás, mely alól senki se tudta kiszabadítani magát, ha hosszabb ideig közelében tartózkodott. Soha nem lehetett tudni: csúfolódik-e, vagy komoly meggyőződés mondatja vele a szavakat.

Most is, hogy egyre szenvedélyesebben dícsérte Judát, hol mosolyra húzódtak a szájak, hol komolyan bólogattak a fejek; — játszott a társasággal, s láthatólag kedvét találta ebben.

(Folytatjuk.)

MAGYAR FUTÁR. Politikai hetilap. A szerkesztésért felel: DR. RAJNISS FERENC főszerkesztő. A kiadásért felel: Grátzer Antal. Szerkesztőség: V., Gr. Klebelsberg-utca 29. Telefon: 120-856. Kiadóhivatal: Budapest, VIII., József-körút 19. Telefon: 132-883, 139-926. — Előfizetési ár egy évre 14 P, félévre 7 P, negyedévre 3·60 P. Egyes szám ára 30 fillér. Csekkszámla: 21.363. Kéziratok, képek, rajzok megőrzését vagy visszaküldését a szerkesztőség és a kiadóhivatal nem vállalja. — Nyomatott a Stádium Rt. mélynyomó-körforgógépein. Budapest, V., Honvéd-utca 10. Felelős: Győry Aladár igazgató.

SZÉKELY FAVÁGÓ

(Kántor Géza felvétele)